

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Noiembrie 2008

SEMNELE SPERANȚEI

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE

6 – 13 decembrie 2008

Semnele speranței

Mesaj din partea președintelui Conferinței Generale

Dragi frați de credință,

Prelegerile pentru Săptămâna de Rugăciune din anul 2008 sunt despre semne. Semnele sunt importante, pentru că Isus le-a prezentat și le-a conferit semnificație. El știa că pentru slujitorii Lui, călătoria creștină avea să fie lungă și, uneori, dificilă. Pentru a ne aminti tuturor despre revenirea Sa iminentă, El a folosit ca puncte de reper câteva fenomene naturale, evenimente din viața socială și politică, situația spirituală a oamenilor și fazele împlinirii planului Său pentru neamul omenesc. Prin studiul semnelor, vă vom împărtăși scopul și semnificația lor și pericolul de a face din ele esența speranței noastre sau riscul de a le ignora total. Vă încurajăm să vă formați o concepție atentă și echilibrată cu privire la evenimentele actuale în lumina profetiei biblice.

Semnele legate de creșterea violenței ne pot tulbura liniștea sufletească, însă prezentarea lor are ca scop întărirea încrederii noastre în harul lui Dumnezeu și în prezența Sa alături de noi în mijlocul violenței și a fricii. Semnele referitoare la corupția morală și la exploatarea celor nevoiași de către cei puternici ar trebui să ne motiveze să ne păstrăm sfințenia și să luăm în mod deschis partea celor oprimați. Apoi mai există o serie de semne cu privire la amenințarea spiritismului în multele lui forme de manifestare. Spiritismul, mai mult decât toate celelalte semne, reprezintă o contrafacere a reînnoirii biblice experimentate de cei care și-au pus credința în Isus și care sunt călăuziți de Duhul Sfânt. Însă biserica se confruntă cu pericole și din partea lumii creștine, și anume cu amenințarea învățătorilor falși și a profeților falși. Semnele ne alertează cu privire la aceste pericole.

Lucrul cu adevărat important este acela că aceste semne sunt semnele venirii lui Hristos. Spre aceasta trebuie să ne îndreptăm privirea – spre venirea lui Hristos în slavă! Evenimentul acesta și semnele lui nu pot fi separate de responsabilitatea creștinului de a proclama Evanghelia în toată lumea. Pentru noi, aceasta este semnificația adevărată a globalizării. Nevoia este globală, mesajul este global și revenirea lui Hristos este tot globală. Când citiți aceste prelegeri, permiteți-I Duhului Sfânt să vă vorbească personal și pregătiți-vă să vă reînnoiți speranța.

Al dumneavoastră în speranța creștină,
Jan Paulsen

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXIV, NOIEMBRIE 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Traducerea prelegerilor din revista
Adventist Review: Loredana Ștrbu

Redactor: Delia Gherman

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă, nr. 111, sector 2, București

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

Semnele speranței

ULRICH FRIKART

În lumea noastră postmodernă, asistăm la teama crescândă de catastrofe și epidemii. Știința și tehnologia, în ciuda imenselor progrese, par incapabile să controleze situația actuală. Oamenii sunt din ce în ce mai deschiși spre „semne” absurde, cum ar fi teorii ale conspirației sau superstiții. Putem cita ca exemplu fenomenalul succes al romanului lui Dan Brown, *Codul lui Da Vinci*, sau al seriei de televiziune *Left Behind [Lăsați în urmă]*, produsă de Tim La Haye și Jerry Jenkins, pentru care producătorul le-a oferit autorilor o plată în avans de 45 de milioane de dolari. Unde voi găsi pace și liniște? Care sunt valorile durabile? Care sunt așteptările în ceea ce privește viitorul meu? Oamenii caută ceva. Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă răspunsuri clare la întrebări importante cu privire la sensul vieții. Cea de-a doua venire a Domnului nostru este lumina infailibilă – un semn al speranței – pe care o putem zări la capătul tunelului în care e prinsă societatea noastră. Predicarea acestui mesaj de speranță este misiunea bisericii, misiunea noastră comună. De aceea, în cadrul comitetului Diviziunii din 4 aprilie 2002, am hotărât următoarele: „Date fiind schimbările rapide și dramatice din cadrul societății, vrem să acordăm prioritate predicării celei de-a doua veniri a Domnului nostru Isus Hristos. Vrem să ne unim forțele pentru a duce la cunoștința semenilor noștri acest mesaj de speranță și a le face cunoscută singura perspectivă certă asupra viitorului, de care ei au atâta nevoie.”

Toate aceste evoluții din cadrul societății globale și frecvența crescândă a dezastrelor naturale arată apropierea revenirii lui Hristos. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu că pot vedea din ce în ce mai des cum bisericile și conducătorii predică acest fericit mesaj și dau mărturie cu privire la el cu entuziasm și creativitate. Suntem noi conștienți de privilegiul indescriptibil de a fi mesageri ai speranței pentru semenii noștri în aceste vremuri pline de confuzie?

„Lumina pe care Dumnezeu i-a dat-o poporului Său nu trebuie să fie închisă în biserici care deja cunosc adevărul. Ci trebuie răspândită în jur, în locurile întunecate de pe pământ. [...] A venit timpul ca mesajul cu privire la iminența revenirii lui Hristos să răsună pe întregul pământ.” (*Mărturii*, vol. 9, p. 24)

Ulrich Frikart
este președintele
Diviziunii
Euro-Africa

Nesperata speranță

TEODOR HUȚANU

Priviștea este cu adevărat terifiantă. „Ora cea mai întunecată, chiar înainte de revărsatul zorilor, venise. Hristos încă era captiv în strâmtul Său mormânt. Piatra cea mare era la locul ei; sigiliul roman era încă nerupt, străjerii romani făceau mereu de pază. Mai erau și paznicii nevăzuți. În jurul aceluia loc erau adunate oști de îngeri răi. [...] Dar o oaste cerească înconjura mormântul” (Hristos, Lumina lumii, p. 394). „Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți” (Matei 28,2-4).

În această atmosferă de groază, nu ne miră reacția primilor martori: „Îngrozite, femeile și-au plecat fețele la pământ” (Luca 25,5). Chiar dacă ar fi fost niște bărbați la fața locului, îngerul de la mormânt ar fi trebuit să le spună la fel: „Nu vă temeți” (Mat. 28,10), „Nu vă înspăimântați” (Marcu 16,6).

Însă florul spaimei este grabnic înghițit de lumina speranței că Mântuitorul răstignit este iarăși viu. „A înviat! A înviat! Femeile rosteau mereu aceste cuvinte. Acum nu mai era nevoie de miruri de uns. Mântuitorul este viu, nu este mort. Ele își amintesc acum de cuvintele Lui când, vorbind despre moartea Sa, zicea că va învia. Ce zi era aceasta pentru omenire! Repede, femeile au plecat de la mormânt, ’cu frică și cu mare bucurie și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui.’” (Hristos, Lumina lumii, p. 398)

Prizonieri ai speranței

„Temnița speranței” este o formulare cel puțin provocatoare, dacă nu chiar contradictorie. Este nevoie să fim uneori constrânși să ne redobândim speranța? Care a fost reacția ucenicilor în fața gloriosului anunț că Învățătorul iubit a înviat? Maria Magdalena avea motive să fie consternată: „Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o” (Marcu 16,11). „Ioana, Maria, mama lui Iacov și celelalte care erau împreună cu ele” (Luca 24,10) au avut aceeași surpriză: „La

întoarcerea lor de la mormânt, le-au povestit aceste lucruri celor unsprezece... Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme și nu le credeau” (vers. 9 și 11). Mai este de mirare că Mântuitorul oftează: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!” (vers. 25)? De câte ori nu am auzit cu urechile noastre, trista întrebare a Celui care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” (Mat. 8,26)

În răspunsul ucenicilor răsună răspunsul bisericii, adică al nostru. În unanimitate, instinctiv, întâmpinăm orice înviere cu verdictul „basmă” și nu credem. Ce anume există în noi care ne reține să acceptăm minunea învierii? De ce avem înclinația să fim necredincioși și să refuzăm posibilități nesperate? După ce am pierdut ceva drag, după ce am plâns moartea sau dispariția unei speranțe, de ce nu îndrăznim să deschidem mai repede ferestrele credinței? Pentru cât timp trebuie să renunțăm la un ideal înalt, pe care l-am ratat o dată sau de mai multe ori? Cât timp cineva căzut între noi, în familie sau în biserică, trebuie să zacă neînsuflețit de nădejdea trezirii din coma înfrângerii? Mormintele pe care le privim sunt ele cutremurate, iar pietrele rostogolite? Ni se arată și nouă îngeri luminoși cu vestea că tinerii Îl găsesc pe Domnul, păcătoșii se pocăiesc, inimile părinților sunt întoarse spre copii, iar ale copiilor către părinții lor?

Voi, cei îndoliați, descurajați, însingurați, neliniștiți, vinovați, înfrânți, dezamăgiți, nemângăiați, uitați, trădați, nedreptățiți, nu uitați: nesperata speranță este chiar la porțile sufletului vostru! Nu este un basm, ci este lumina învierii. Aceiași ucenici, zăbavnici în a crede, s-au predat în cele din urmă speranței, ajungând martorii și martirii neînfricați ai învierii. Iată o secvență din cuvântarea lui Petru, ținută în ziua coborării Duhului Sfânt: „Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! [...] Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui” (Fapte 2,22.32). Generația ucenicilor de astăzi are același destin de martori și martiri ai speranței învierii. Slavă lui Dumnezeu pentru că până și necredinciosul Toma nu rezistă să nu treacă de partea captivilor speranței (Ioan 20,28)!

Ce crezi în aceste clipe despre mormântul Celui răstignit și despre mormintele printre care te poartă pașii sau pe care le porți în sufletul tău? Lăsa să răsune în suflet cuvintele Celui Înviaț: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților” (Apoc. 1,17.18). „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14,19).

Amenințarea și binecuvântarea speranței

Deși avem disperată nevoie de speranță, de ce zăbovim la porțile ei încă deschise, ezitând a păși înăuntru? Iată un răspuns venit din realitatea vieții trăite pe acest pământ: pentru cei preocupați să-și păstreze status quo-ul, pentru cei care au convingerea că situația lor prezentă este satisfăcătoare, speranța apare ca o amenințare. Amenințați de speranța schimbării – ar putea exista o temere mai dăunătoare?

Cândva, a existat un frate care avea un singur răspuns la orice inițiativă: „Nu!” Orice activitate discutată în adunarea bisericii declanșa aceeași ploaie de argumente contra: „Nu merge; am mai încercat de atâtea ori și nu a mers. Nu suntem pregătiți spiritual. Nu avem bani, nici timp. Tinerii sunt neconsacrați. Lumea este indiferentă.” Orice plan era astfel distrus prin necredință, lipsa speranței având un efect ucigător. În cele din urmă, acest frate a fost vindecat, pentru că biserica a aplicat un gând înțelept: leacul înfrângerii este biruința! După ce unii au îndrăznit în credință și au avut succes cu o expoziție de sănătate, fratele Descurajare nu a mai murmurat la nicio altă planuire misionară. El era prezent, dar de partea speranței.

La acest nou sfârșit de an, după ce am continuat tot pe pământ călătoria credinței, este necesar „să ne luăm temperatura” speranței. Sfânta Scriptură ne îndeamnă să facem lucrul acesta: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați. Dar trag nădejde că veți recunoaște că noi nu suntem lepădați” (2 Cor. 13,5.6). Apostolul Petru spune să fim întotdeauna gata să răspundem oricui ne cere socoteală de nădejdea care este în noi (1 Petru 3,15).

Au fost în anul 2008 pietre rostogolite de pe gura mormintelor, iar noi ne-am înspăimântat? Au avut loc învieri pe care le-am trecut la categoria basme? După biruințele Domnului în sufletele, familiile și adunările noastre, am renunțat la necredință și am devenit prizonieri ai speranței (Zah. 9,12)?

Ori de câte ori ne zbuicim că Domnul ar fi putut face ca Lazăr să nu moară, dar nu a făcut așa, să ne aducem aminte că lumina speranței strălucește cel mai puternic în cimitir. Acolo unde familia noastră de cuvinte are sonoritățile cele mai sumbre – tăcere, nemișcare, neînțelegere, dispariție – Mântuitorul a adus la lumină viața și neputezirea. Curând, întreg pământul va fi luminat de slavă cerească și mormintele Babilonului celui mare se vor deschide (Apoc. 18,1), de aceea, bunul Isus caută să aprindă acum focul pocăinței și antrenării Rămășiței pentru Marea Strigare (Apoc. 3,19-21).

„Speranța mea e doar Hristos”

Pentru noi, mormântul și moartea sunt bariere imposibil de depășit. Pentru Păstorul sufletelor noastre, nimic nu este cu neputință. Când ne întrebăm cum se face așa ceva, profetul Zaharia ne reamintește: „Lucrul acesta nu se va face nici

prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zah. 4,6). Duhul Sfânt Se mișcă peste întinderile noastre încă necartografiate de speranță și este gata să ne dea credința că pustia sufletului va înflori ca trandafirul (Is. 35,1). De ce este speranța nesperată? Pentru că privim la noi, în loc „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus” (Evrei 12,2).

Speranța are un singur nume: Isus. Pentru că „nu este sub cer un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți!” (Fapte 4,12). Deslușirea chipului și prezenței Sale este adevăratul semn al speranței care nu înșală. Așa au călătorit primii creștini de la groază la gloria învierii.

„În grădină, Maria plângea în timp ce Mântuitorul stătea lângă ea. Ochii ei erau atât de orbiți de lacrimi, încât ea nu era în stare să-L recunoască. Iar inima ucenicilor era atât de plină de durere, încât nu credeau vestea îngerului și nici cuvintele rostite chiar de Hristos.

Căți oameni nu fac și astăzi ceea ce au făcut acești ucenici! Căți nu fac să răsune din nou cuvintele de disperare ale Mariei: 'Au luat pe Domnul... și nu știu unde L-au pus!' Cât de mulți sunt aceia cărora li s-ar putea spune cuvintele Mântuitorului: 'Pentru ce plângi? Pe cine cauți?' El este chiar lângă ei, dar ochii lor orbiți de lacrimi nu-L cunosc. El le vorbește, dar ei nu pricep.

Să se ridice capul plecat, să se deschidă ochii pentru a-L privi, urechile să asculte glasul Lui! 'Mergeți repede și spuneți-le ucenicilor Lui că a înviat.' Îndemnați-i să nu privească la mormântul nou al lui Iosif, care a fost închis cu o piatră mare pecetluită cu sigiliul roman. Hristos nu este acolo. Nu priviți la mormântul gol! Nu vă jeliți ca aceia care n-au nici nădejde, nici ajutor. Isus trăiește și, pentru că El trăiește, vom trăi și noi. Din inimi recunoscătoare, de pe buze atinse de un foc sacru, să se înalțe imnul de bucurie: Hristos a înviat! El trăiește pentru a mijloci spre binele nostru. Agățați-vă de nădejdea aceasta și ea va ține sufletul ca o ancoră sigură, încercată. Credeți și veți vedea slava lui Dumnezeu.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 400)

Începem o săptămână de călătorie spre „fericita noastră nădejde”. Atenți la semnele speranței, să nu părăsim adunarea noastră și să nu ocolim nicio ocazie de întâlnire personală cu Tatăl nostru ceresc, cu Fiul Său întrupat și cu Mângâietorul divin. Întreaga noastră familie de credință, împreună cu ucenicii bucuși, împreună cu Toma credinciosul, să facem loc învierii nesperatei speranțe: Hristos în noi, nădejdea slavei!

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Amintește-ți situații în care ai primit vești mult dorite și ai zăbovit să le crezi.
2. În ce fel te asemeni cu ucenicii, înainte și după acceptarea realității învierii?
3. Roagă-te pentru învierile pe care tânjești să le vezi în viața ta, în familia ta și în biserica ta.

*Teodor Huțanu este
președintele Uniunii
de Conferințe a
Bisericii Adventiste
din România.*

Biserica Adventistă și semnele timpului

*De ce sunt
importante semnele
în viața bisericii*

JAN PAULSEN

Biserica noastră s-a născut din proclamarea puternică a revenirii iminente a Domnului slavei. Micul grup de credincioși era ferm convins că venirea lui Hristos era foarte aproape. Convingerea aceasta se baza pe împlinirea profețiilor biblice și a semnelor care precedau acest eveniment. Profețiile din Daniel și Apocalipsa, alături de cele din Matei 24, ocupau locul central în studiile pionierilor, care izvorau din dorința de a înțelege mai bine aceste cărți. Împreună cu ei, și noi credem că „semnele timpului se împlinesc repede și anunță că venirea lui Hristos este aproape. Zilele pe care le trăim sunt solemne și importante.” (Ellen White, *Lift Him Up*, p. 356)

Rămășița din vremea sfârșitului – un semn

Biblia prezintă o serie de semne care au rolul de crainici ai revenirii Domnului nostru. În continuare, voi prezenta semnificația acestor semne. Însă, mai întâi, vreau să amintesc un semn despre care nu vorbim de obicei. Este vorba de un semn care arată că planul lui Dumnezeu pentru poporul Său se împlinește în istorie. Existența poporului rămășiței lui Dumnezeu din vremea sfârșitului este acest semn.

În primul rând, el este un semn prin faptul că a apărut în istorie la vremea indicată în Scriptură. Profeția biblică a descris atacul vrăjmașilor lui Dumnezeu asupra lui Hristos (Apoc. 12,4.5) și a prezis asaltul lor continuu asupra bisericii (Apoc. 12,13-16). Încă de la începutul istoriei ei, biserica s-a confruntat cu opoziție din diferite direcții. Presiunile sociale, religioase și legale suportate de biserică în perioade mai dificile și mai puțin dificile au avut ca rezultat unele efecte nedorite asupra adevărului biblic (de

exemplu Dan. 7,25; 8,11.12; 2 Tes. 2,3.4). Însă Dumnezeu nu și-a abandonat niciodată biserica. El a chemat-o mereu la reformă. Profeția indica faptul că spre încheierea conflictului cosmic, avea să apară o rămășiță. Și ea a apărut la momentul stabilit (Apoc. 12,17). Împlinirea acestei profeții demonstrează că planul lui Dumnezeu și-a urmat cursul așa cum dorește El. Existența rămășiței nu este o negare a preocupării lui Dumnezeu față de

restul lumii creștine. Dimpotrivă, prezența rămășiței ne arată că Dumnezeu nu a respins lumea creștină, ci caută să lucreze prin ea pentru slava Sa, dacă și ea își dorește acest lucru. Rămășița din vremea sfârșitului este un semn al speranței atât pentru lumea creștină, cât și pentru lumea necreștină.

În al doilea rând, rămășița este un semn prin faptul că poate fi identificată. Ca să fie util și ca să-și împlinească scopul, un semn trebuie să fie vizibil (de exemplu foametea, cutremurele, războiul). Trăsăturile definitorii ale rămășiței ne ajută să înțelegem că ea este un loc unde Domnul realizează o anumită lucrare pentru binele poporului Său din toată lumea. Membrii rămășiței păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus (Apoc. 12,17), credința lui Isus și răbdarea sfinților (Apoc. 14,12). Ei nu se pot ascunde și nici nu pot fi ignorați. Pot fi identificați cu ușurință și, în felul acesta, sunt un semn viu al lucrării lui Dumnezeu în lume.

În al treilea rând, rămășița din vremea sfârșitului este un semn datorită faptului că arată dincolo de ea, spre o realitate mai mare. Ea arată, prin îndeplinirea misiunii ei, spre încheierea lucrării lui Hristos de mântuire, la momentul celei de a doua veniri. Existența rămășiței are un scop; rămășița are o misiune specifică în lume (Apoc. 14,6-12). Prin urmare, ea este un indicator prezent și accesibil în toată lumea. Într-un anumit sens, prezența ei la nivel global o ajută să-și îndeplinească rolul de semn. Pe măsură ce ne apropiem de revenirea lui Hristos, este necesar ca lumea să afle despre ea și ca oamenii din toate națiunile și rasele să înțeleagă semnificația ei și să se pregătească pentru ea. Rămășița din vremea sfârșitului este un semn al

slujirii pline de iubire a lui Dumnezeu în favoarea oamenilor, manifestată prin intermediul membrilor rămășiței.

Semnificația semnelor

Numeroasele semne ale revenirii lui Hristos au fost și continuă să fie importante în viața bisericii. Personal îi încurajez pe membrii bisericii să observe în continuare evenimentele care au loc în jurul nostru și să vadă în ele și prezența lui Dumnezeu care ne amintește de fericita noastră nădejde. Semnele sunt încă relevante pentru noi în mai multe feluri.

În primul rând, ele ne ajută să ne menținem privirea ațintită asupra speranței pe care o avem. Speranțele pot muri; ele pot deveni irelevante și își pot pierde sensul. Cartea Proverbelor ne spune: „O nădejde amânată îmbolnăvește inima, dar o dorință împlinită este un pom de viață” (Prov. 13,12). Isus și-a dorit să nu uităm promisiunea pe care ne-a făcut-o, speranța pe care

ne-a inspirat-o. Semnele nu numai că ne vor ajuta să ne menținem vie speranța, ci ne vor spune și că promisiunea Sa este încă valabilă și că El nu ne-a uitat. Semnele trebuie să se împlinească în perioada istorică dintre înălțarea Sa și revenirea Sa (Mat. 24,6-14). Când unele dintre ele se împlineau în diferite ocazii, credincioșilor li se aducea aminte de promisiunea rostită de

Domnul lor răstignit și înviat: „Mă voi întoarce”, iar acest lucru le menținea vie speranța. Domnul știa cât de importantă avea să fie speranța pentru slujitorii Săi într-o lume a păcatului, a suferinței și a morții. Lângă această promisiune a revenirii Sale, El a adăugat niște semne ca să le mențină activă speranța.

În al doilea rând, semnele întrețin în interiorul comunității de credincioși elementul important al așteptării pline de speranță. Semnele ne alertează cu privire la faptul că Domnul ar putea reveni mai devreme decât ne așteptăm, chiar în timpul vieții noastre. Fiecare generație poate fi ultima. De aceea, noi trăim într-o stare de așteptare. Viața noastră este caracterizată de convingerea că El este la ușă. Isus spunea despre smochin: „De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă” (Mat. 24,32.33). Viața caracterizată de așteptare este o viață orientată spre viitor. Este o viață liberă de frică, întrucât așteaptă numai lucruri bune, și anume împlinirea speranței creștine.

În al treilea rând, semnele ar trebui să ne încurajeze să ne împlinim misiunea. Ele devin o forță motivatoare în slujirea noastră pentru Domnul, a cărui venire o așteptăm. Noi le împărtășim altora speranța noastră întrucât considerăm că este relevantă pentru oamenii secolului XXI. Susținem că Hristos este sursa directă a speranței noastre, însă, în același timp, arătăm spre semnele venirii Sale pentru a-i încuraja și pe alții să speră. Probabil că așa se explică existența unei note de imprecizie la aceste semne. Ele nu pot fi folosite pentru a

Rămășița din vremea sfârșitului este un semn al speranței atât pentru lumea creștină, cât și pentru lumea necreștină.

specifica momentul exact al venirii lui Hristos. Nu acesta a fost scopul pentru care au fost date. Ele sunt legate în mod special de misiunea bisericii. De-a lungul istoriei bisericii creștine, ele au mers în paralel cu îndeplinirea misiunii ei între înălțare și a doua venire. Isus a ilustrat relația strânsă dintre ele: „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!” (vers. 45 și 46). Înțelegerea corectă a semnelor va ajuta biserica să mențină misiunea în centrul atenției. Iată ce înseamnă pentru credincioși pregătirea pentru venirea lui Hristos: ei sunt gata dacă, atunci când vine, Învățătorul îi găsește împlinind sarcina pe care le-a încredințat-o.

Precauție

Preocuparea noastră față de a doua venire trebuie să fie una sănătoasă, bazată pe informații biblice clare. Studiul profeției biblice trebuie să aibă ca rezultat consolidarea speranței noastre și a devotamentului nostru față de Domnul, care a murit ca să ne mântuiască. Dacă studiul are ca rezultat teama, nesiguranța și prejudecata față de alții, există o problemă cu modul în care interpretăm aceste semne ale venirii lui Hristos. Ar trebui să devenim creștini mai buni pe măsură ce analizăm planul lui Dumnezeu pentru poporul Său de la încheierea conflictului cosmic.

Trebuie să fim atenți să nu speculăm cu privire la ceea ce nu cunoaștem. Este bine să recunoaștem că nu știm toate detaliile evenimentelor ce vor avea loc pe măsură ce ne apropiem de sfârșit. Altminteri, vom fi tentați să vedem în evenimentele contemporane sociale și religioase niște semne inexistente. Faptul acesta stârnește un entuziasm periculos pentru o viață creștină echilibrată. Ar trebui să vorbim cu multă convingere despre lucrurile prezentate clar în Scriptură și să ne ferim să prezentăm speculațiile proprii ca pe niște revelații divine. Interpretările bizare ale Scripturii au tendința de a discredita valoarea extraordinară a speranței noastre, făcând din ea o țintă a ridiculizării. Să ne protejăm speranța de astfel de acțiuni dăunătoare, rămânând fideli lucrurilor pe care le cunoaștem cu adevărat și pe care le proclamăm ca biserică, în același timp înfrânându-ne dorința de a specula cu privire la ceea ce nu știm.

Mai există și un alt pericol: ignorarea semnelor, tendința de a le considera irelevante. Această atitudine arată că persoana respectivă și-a pierdut speranța creștină. Este unul dintre primii indicatori că speranța din inima credinciosului este pe punctul să moară. Nu după mult timp, va dispărea și elementul așteptării, și interesul personal față de misiunea bisericii. Ignorarea semnelor revenirii iminente a lui Hristos ar fi o problemă gravă pentru biserică, în întregime, și pentru membrii ei, în parte. Fără speranță, biserica nu ar mai fi biserica aceea careia i se amintește permanent, prin intermediul semnelor, că speranța ei se va împlini în curând. „Fac apel la membrii bisericilor noastre să nu nesocotească împlinirea semnelor timpului, care arată atât de clar că sfârșitul este aproape.” (Ellen White, *Pacific Union Recorder*, 1 decembrie 1904)

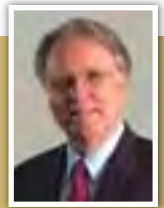
Trebuie să evităm cât mai mult posibil aceste pericole. Preocuparea exagerată față de aceste semne este la fel de periculoasă ca și ignorarea lor. Probabil că cel mai bun mod de a evita aceste pericole este să cunoaștem ce spune Biblia despre speranța pe care Dumnezeu i-a insufflat-o rămășiței Sale și să

ii permitem să ne influențeze întreaga existență, în dragoste față de ceilalți și în slujirea lor. Așadar, să fim prudenți când așteptăm venirea Domnului! Semnele ne spun că El este la ușă.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Prelegerea amintește două pericole ce trebuie evitate în privința semnelor. Care sunt aceste pericole și care dintre ele este mai periculos pentru viața ta?
2. Care crezi că este semnul cel mai important?

*Jan Paulsen este
președintele Conferinței
Generale a Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea.*

Resuscitarea speranței

Caută speranța acolo unde este ea

GABRIEL BAN

Până mai ieri, Speranța locuia în casa de alături. Era o fată zglobie cu părul în vânt... Strângea pe lângă ea toți copiii mai mici și le anima jocurile copilăriei. Dar familia ei s-a mutat într-o țară îndepărtată și, deunăzi, fiul nostru cel mare a intrat în casă cu o alură jalnică și, cu tristețe în glas, ne-a anunțat: *S-a dus Speranța. Nu mai este!* Speranța era singurul copil din vecini mai apropiat de vârsta lui. În fiecare zi era cu ochii pe geam să o vadă pe Speranța. A venit de la școală? Când iese să se joace? Iese cu bicicleta, cu rolele...? Când aveam nevoie de el și nu-l găseam, era suficient s-o reperăm pe Speranța, pentru că sigur și el trebuia să fie prin preajmă. Dar acum, *s-a dus Speranța; nu mai este!* Unde s-o regăsească?

Un vechi imn adventist spune că „Aceași speranță ne-a strâns laolaltă”. Totuși aș dori să mă adresez aceloră dintre noi care am pierdut speranța. Vom avea tăria să recunoaștem acest lucru? Speranța poate veni nu din negarea unor realități, ci tocmai din recunoașterea lor. Ne pierdem speranța când vedem biserici cu scaune goale, fețe bisericești nesimțitoare, fugă de responsabilitate, interes exagerat pentru pâine și lapte, investiții în proiecte fanteziste sau clădiri somptuoase, dezacorduri care nu mai pot fi mascate, familii sfâșiate, căsătorii imatur realizate, rugăciuni lipsite de sens și forță, misionari fără vitalitate, interese meschine, exces de predici, dar prea puțini predicatori (nu mai vorbim de păstori), „creștini” fără verticalitate, registre fără acoperire în realitate, „politici sociale” prost administrate, slujitori demobilizați, rapoarte încântător „fardate”, așteptări neonorate... S-a dus speranța, nu mai este! Unde s-o regăsim?

Poate o vom găsi în predica de astăzi, poate în emisiunea aceea, poate la un alt predicator, poate în programul următor, poate la festivalul cutare, poate în grupa cealaltă, poate în Săptămâna aceasta de Rugăciune... De atâția ani suntem tot așa: aceleași ambiții, aceleași gesturi, aceleași certuri, aceleași critici, aceleași priviri. Suntem dezamăgiți de conducători,

iritați de frați, înșelați de prieteni. Venim la biserică, plecăm, dar revirimentul mult așteptat întârzie să apară.

Am mai căutat speranța în semnele venirii Împăratului, dar ne-am obișnuit și cu terorismul exacerbat, și cu încălzirea globală, și cu recesiunea economică, și cu tot felul de calamități naturale, și cu „visătorii” care ne anunță că *Isus vine chiar anul acesta...*

Speranța ar avea nevoie să fie reinnoită sau măcar resuscitată! Mai poate Dumnezeu să miște din loc niște oase uscate sau să facă pustia să înflorească? În loc să ne colportăm descurajarea și să ne arătăm cu degetul unii pe alții, mai bine haideti să ne rugăm să regăsim speranța. Unde s-o căutăm? Și după ce am găsit-o, de ce s-o ancorăm? Și după ce am ancorat-o, ce să facem cu ea?

Caută speranța acolo unde este ea, nu acolo unde nu este!

Există speranță în pocăință

E în curte... un anonim, nimeni nu știe cum îl cheamă, ba chiar la un moment dat cred că nici el nu mai știa. A avut un o singură speranță, ci mai multe. Dar toate s-au năruit. Iar acum nu vrea să se facă vreo legătură între el și Condamnat. Și poate ce este cel mai grav, nu mai are încredere în nimeni, nici măcar în sine (Marcu 14,66-72). Din cine era, a ajuns un trădător, un câine. Iuda, în împrejurări similare, a decis că singurul lucru care i-a mai rămas este să se spânzure. Dar istoria lui Petru cunoaște o dezvoltare cu totul diferită. De ce?

Ar fi putut să procedeze ca un creștin al zilelor noastre: *Dar până la urmă, ce lucru grav am comis? Eu totuși am fost aici, lângă El, ceilalți unde sunt? Au fugit toți ca niște lași și L-au părăsit. E adevărat că L-am trădat, dar sunt și eu om, am și eu limitele mele. Ce, tu nu le ai pe-ale tale?*

Dar privirea aceea! Ce bine că a căutat-o! „Vederea feței aceleia palide și suferinde, privirea aceea plină de compasiune și iertare i-au străpuns inima lui Petru asemenea unei săgeți.

Conștiința i-a fost trezită” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 594, ed. 2000). A descoperit atâta speranță în privirea aceea!

Prieteni, există speranță în lacrimi și în tânguire. Oh, dacă și conștiința noastră ar fi trezită astăzi!

Casa și curtea erau pline de cei ce căutau să apere *biserica*, s-o conserve, s-o relanseze, s-o promoveze, s-o revitalizeze..., dar adevărata sămânță a viitoarei biserici murea într-un ungher, neștiută în măruntaiele pământului, ca să aducă roadă pentru veșnicie. Speranța, viitorul, viitorul lui și chiar al bisericii primare se găesc în decizia acestui nenorocit, în deznodământul crizei vieții lui.

Da! Dacă există speranță, atunci ea este în pocăință, în pocăința ucenicului, în pocăința ta! Nu poate veni din altă parte. Lasă gloata să-și urmeze drumul. Ea glorifică eul și-l slujește cu entuziasm. Tu caută privirea aceea care duce la o autentică pocăință și reinnoiește-ți speranța!

Există speranță în Cuvânt

Mântuitorul nu l-a întâlnit pe Petru personal imediat după înviere, însă a ținut să se asigure că vestea bună a învierii și mai ales cine era convocatorul viitoarei întâlniri îi sunt transmise în mod sigur „și lui Petru” (Marcu 16,7). Este ca și când tot cerul a fost martor la trădarea lui Petru, iar acum tot cerul dorește să-l încurajeze, să-i transmită speranță.

Oare cum o fi reacționat Petru când a primit acest mesaj? Biblia nu ne spune nimic, dar ne putem imagina: *Oh, Isus mă are în vedere și pe mine! Cu siguranță m-a iertat! Domnul mi-a acoperit vina! Pot îndrăzni în continuare!* Câtă speranță în cuvântul Mântuitorului!

Da! Dacă există speranță, ea există în Cuvânt. Și nu uita, Cuvântul a fost scris pentru *tine!* Simțămintele ne pot înșela uneori, doar Cuvântul este o ancoră sigură. El nu ne înșală niciodată! Îl mai deschizi cu neșat în fiecare dimineață? Are ceva personal să-ți transmită. Domnul îți cunoaște căile și dorește să-ți spună că Te-a iertat, Te iubește și contează pe tine!

Există speranță în slujire

Ce să facem cu speranța? S-o dăm mai departe celor de lângă noi, dar și celor de departe. Lui Petru cel pocăit, Domnul îi spune: *Ce stai? Intră în turmă! Slujește turmei! Folosește-ți darurile, resursele, pentru beneficiul turmei! Du-te și paște oile Mele!* (Vezi Ioan 21,15-17.) Petru, în umilința generată de o echilibrată (acum) imagine de sine, s-a întors la indeletnicirea de-o viață. Acum însă este cel mai pregătit să schimbe peștii cu oamenii. *Vino, și Te voi face pescar de oameni!*

Prietenul meu, ai primit cu adevărat chemarea la slujire? Ai răspuns? Cu ce te ocupi tu în ograda bisericii? Ți-ai asumat responsabilitatea pentru îngrijirea cuiva? Iubești pe cineva atât de mult, încât să consumi timp, bani și energie pentru salvarea lui? Dacă nu, în curând speranța se va ofili și te vei descoperi arzând tămâie altor dumnezei. Neiubindu-ți aproapele, vei

sfârși prin a te iubi excesiv de mult numai pe tine și nu vei ști ce să mai faci pentru a-ți satisface orgoliul, plăcerea.

Mântuitorul pe care-L mărturisești cu gura se amesteca printre semeni, le arăta iubire, îi ajuta în nevoi, le câștiga încrederea și apoi îi chema după El. Toate strategiile și proiectele noastre misionare nu valorează nimic dacă nu te aduc în contact cu oamenii și nevoile lor. „Numai metoda Domnului Hristos ne poate da succes în câștigarea oamenilor.” (*Divina vindecare*, p. 99)

Da! Dacă există speranță, ea există în decizia de a sluji. Indiferent ce poziție ai în schema bisericii tale, dacă auzi mesajul acesta înseamnă că ai o datorie față de Cel ce te-a adus din moarte la viață: Să slujești! Și datoria aceasta te îndeamnă să nu mai amâni la nesfârșit hotărârea de a deschide ușa inimii tale către alții. Vei găsi speranță în slujire!

Caută speranța acolo unde este ea, nu acolo unde nu este!

Epilog

Înainte de discuții să ne luăm timp pentru rugăciune. Astăzi să ne rugăm pentru cei fără speranță. Pentru mine și pentru tine. Pentru cei fără speranță din biserică, de prin curte, de pe la balcoane, de sub balcoane, de prin comitete, de pe la porți, de prin forumuri... și mai ales pentru cei pe care-i vedem când privim în oglindă!

Să nu ne rugăm ca să fim acceptați, înțeleși, mângâiați... pentru asta ne rugăm tot timpul. Ci de data aceasta să ne rugăm pentru pocăința noastră. Pentru schimbarea noastră.

Pentru a nu mai încerca să coborâm standardele viețuirii creștine la nedesăvârșirea noastră, ci pentru a tinde noi spre desăvârșirea Lui. Pentru curajul de a căuta privirea Mântuitorului care să ne conducă la pocăință autentică. Să ne rugăm să prețuim Cuvântul și să ne implicăm mai mult în slujire, din dragoste pentru oameni.

Și dacă știm pe cineva care așteaptă de mult o cerere de iertare, un cuvânt de încurajare sau un gest de

împreună-simțire, Doamne, ajută-ne să nu mai amânăm, cu-atât mai mult cu cât soarele-i spre apus!

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. De ce doar împlinirea semnelor revenirii Domnului Hristos nu poate conduce la o trezire spirituală?
2. Care sunt cele trei elemente care pot genera speranța într-o renaștere noastră și cum pot fi acestea recuperate în propria experiență?

*Simțămintele ne pot
înșela uneori, doar
Cuvântul este o ancoră
sigură. El nu ne înșală
niciodată!*

Gabriel Ban este pastor și slujește în calitate de capelan al Institutului Teologic Adventist, Cernica.

Când semnele se învechesc

O viață de așteptare a revenirii lui Isus

JON PAULIEN

Oamenii de știință au prezis că pe 16 noiembrie 1966 urma să aibă loc o ploaie masivă de meteori. Împreună cu unul dintre colegii mei de facultate, Carlos, speram să văd o replică a marii ploi de meteori din 1833, eveniment care i-a determinat pe mulți să creadă că Isus avea să vină curând.

Însă, în seara aceea, cerul a fost acoperit de nori. Nu am reușit să vedem nimic, nici măcar o stea, darămite un meteor. Am luat mașina părinților mei și am plecat spre New Jersey, căutând în zadar porțiuni de cer senin. Se prea poate ca ploaia de meteor din 1966 să fi fost la fel de impresionantă ca cea din 1833, însă ea a putut fi urmărită doar din avioane și din câteva locuri din vestul Americii. Ambele ploi de meteori s-au datorat resturilor lăsate în spațiu de cometa Temple-Tuttle, care își parcurge orbita în jurul Soarelui în 33 de ani. Creșterea activității meteorilor se produce în fiecare an în luna noiembrie, meteori care se pare că provin din zona constelației Leul.

Alături de Carlos, am încercat să retrăim sentimentele pionierilor adventiști. Marele cutremur de pământ din Lisabona, din 1755, ziua întunecată din 1780 și ploaia masivă a Leonidelor din 1833, toate păreau să confirme cuvintele Scripturii din Apocalipsa 6,12.13: „Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele. Și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic.”

Ploaia de meteori din 1833 i-a determinat pe înaintașii noștri să se întoarcă la Biblie, ca să cunoască mai profund a doua venire a lui Isus. Aceste semne păreau să confirme faptul

că Isus avea să revină în timpul vieții lor. Cu toate acestea, secolul XIX a trecut și semnele au început să se învechească. În 1966, ele erau deja foarte vechi. Ce să facem atunci când semnele se învechesc?

Semnele veacului

Un lucru pe care putem să-l facem este să ne amintim că „semnele” din ceruri și de pe pământ au fost dintotdeauna la îndemâna noastră pentru a le descifra. Când analizăm cu atenție Noul Testament, descoperim că multe evenimente mondiale pe care creștinii le consideră a fi semne ale sfârșitului sunt, de fapt, niște semne ale veacului acestuia. Ele ne învață că Isus știa dinainte cum avea să fie veacul nostru. El nu avea cum să se înșele cu privire la evenimentul care urma să-i pună capăt.

Când ucenicii L-au întrebat pe Isus (Mat. 24,3) despre semnele venirii Sale și ale sfârșitului veacului acestuia, El le-a răspuns: „Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înpăimântați, *căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci*” (vers. 6). Războaiele și veștile de războaie nu vestesc sfârșitul; ele fac parte din viața de dinainte de sfârșit.

Isus a continuat: „Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. *Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor*” (vers. 7 și 8). Pentru Isus, războaiele, foametea și cutremurele nu anunță sfârșitul – ele sunt semnele începutului! Ucenicii au cerut un semn al sfârșitului; Isus le-a dat semnele veacului acestuia. În Luca, Isus mai adaugă la aceste semne ale veacului și cuvintele „arătări înpăimântătoare și semne

mari în cer” (Luca 21,11; cf. vers. 9). Aceste semne nu au fost date pentru a stimula speculația cu privire la momentul în care va veni sfârșitul. Dimpotrivă, ele ne amintesc să fim vigilenți tot timpul (Mat. 24,42).

Dacă războaiele, cutremurele și foametea sunt semne ale erei noastre în ansamblu, nu trebuie să fim surprinși că evenimentele pe care mulți oameni le numesc „semnele sfârșitului” au avut loc deja în primul secol. Deși în anul 31 d.Hr. în Palestina era liniște, în jurul anului 60 au existat „războaie și vești de războaie”. A fost foamete (Fapte 11,28), au fost cutremure (în Laodiceea în anul 60 d.Hr., în Pompei în anul 63, în Ierusalim în anul 64 și în Roma în anul 68) și mari semne în cer (vezi *Tragedia veacurilor*, p. 25, 26). Pavel putea chiar să declare că Evanghelia a ajuns în toată lumea în timpul vieții lui (Col. 1,23; Rom. 1,8; 16,26). Atunci, nu este de mirare că apostolii credeau că trăiau în zilele sfârșitului. (Fapte 2,14-21; Evrei 1,2; 1 Petru 1,20; 1 Ioan 2,18)

Prin urmare, potrivit Bibliei, nu trebuie să fim surprinși că semnele s-au învechit. Ele ne-au fost date nu pentru a ne satisface curiozitatea în ceea ce privește momentul în care va veni sfârșitul, ci ca să ne provoace să studiem Biblia și să trăim o viață de credincioșie. Evenimentele din perioada 1755-1833 i-au conștientizat pe pionierii adventiști că intrau în ultima perioadă importantă a istoriei pământului. Cercetătorii adventiști de ziua a șaptea care au studiat Daniel și Apocalipsa au descoperit că, deși „zilele din urmă” au început cu adevărat în vremea Noului Testament, „vremea sfârșitului” desemnează o perioadă mult mai recentă. Odată cu împlinirea marilor profeții din Daniel și Apocalipsa, am intrat în vremea sfârșitului. Deși nu putem ști cu certitudine că noi suntem ultima generație, știm că evenimentele pot lua o întorsătură bruscă. Acest fapt trebuie să ne determine să fim atenți la cel mai important lucru dintre toate.

Să menținem vie credința

Unicul lucru cu adevărat important este pregătirea pentru a-L întâmpina pe Isus atunci când va veni. Această stare de așteptare este cea care ne menține vie credința atunci când semnele se învechesc. Textul următor este grăitor: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apoc. 3,20)

La final, drama celor pierduți nu va fi lipsa unei teologii de calitate sau lipsa faptelor bune, ci, după cum spune Isus cu tristețe: „Nu vă cunosc” (vezi Mat. 7,21-23; 25,12). Punctul culminant al vremii sfârșitului nu este bătălia de la Armagedon, ci „arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2,13). Sfârșitul are de-a face mai mult cu Isus decât cu evenimente sau idei.

Ellen White subliniază în mod repetat gândul că factorul-cheie al unei concepții sănătoase despre vremea sfârșitului este cunoașterea lui Isus: „Scurtimea timpului ne este prezentată ca pe un imbold de a căuta neprihănirea și de a ne împrieteni

cu Hristos. Nu acesta este motivul principal. El lasă impresia de egoism. Este necesar să ni se vorbească despre grozăviile zilei lui Dumnezeu ca să fim constrânși să acționăm din frică? Nu ar trebui să fie așa. *Isus ne atrage la El... Vrea să fie prietenul nostru*, să meargă alături de noi pe toate cărările aspre ale vieții... Isus, Maiestatea cerului, *vrea să îi aducă în relație cu El pe cei care vin la El* cu poverile, slăbiciunile și griile lor.” (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 2 august 1881; sublinierea adăugată)

Ce frumos este prezentată aici importanța centrală a relației cu Isus în raport cu modul corect de așteptare a sfârșitului! Umblarea noastră zi de zi cu El, comuniunea zilnică reprezintă factorul generator al speranței că vom petrece veșnicia împreună cu această Persoană!

În urmă cu aproape 15 ani, am predat câteva cursuri la

Colegiul Helderberg, din Africa de Sud. Pentru prima dată în viață, am petrecut aproape o lună de zile departe de soția mea. Nu mi-a fost ușor. Despărțirea noastră se prelungea. În pofida acestui lucru, am putut oare să o uit? Am început oare să mă plictisesc de atâta așteptare și să stabilesc date imaginare pentru momentul în care aveam să o revăd? Nu! Luna aceea m-am gândit la ea

mai mult decât oricând până atunci. Mai mult, soția mea parcă nu a fost niciodată mai atrăgătoare, mai frumoasă decât în perioada aceea de absență. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât deveneam mai nerăbdător să ne reîntâlnim. Am savurat relația noastră iar și iar cu ochiul minții și mi se făcea tot mai dor de ea.

La fel este și cu revenirea lui Isus. Merită să petrecem cât mai mult timp posibil cu El și merită să investim cât mai multă energie pentru a reuși să-L cunoaștem. Merită să trecem prin toate necazurile din vremea sfârșitului, și chiar mai mult, doar de dragul Lui. Merită să petrecem în fiecare zi cel puțin „o oră de meditație” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 67, ed. 2002), pentru a revedea caracterul Său cu ochiul minții. Pe măsură ce relația noastră cu El se reinnoiește zi de zi, crește și dorința de a ne întâlni personal cu El. Fiecare eveniment din lume sau din ceruri ne cheamă la o umblare mai profundă cu El. Când Îl cunoști pe Isus cu adevărat, semnele nu se învechesc niciodată.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Care este deosebirea dintre „semnele sfârșitului” și „semnele veacului acestuia”?
2. Ce lucru contează cel mai mult în ceea ce privește semnele sfârșitului?

Jon Paulien este
decanul Școlii
de Religie a
Universității Loma
Linda, California.

Vremuri de pericol

Cum să ai pace în mijlocul violenței

ISRAEL BAMIDELE OLAORE

În urmă cu șase ani, în timp ce călătoream cu mașina împreună cu soția mea, Augusta, am fost atacați de niște hoți înarmați. Ne-au luat tot ce aveam valoros, dar, slavă Domnului, ne-au cruțat viața. De curând, niște oameni înarmați au invadat campusul universității noastre din Nigeria într-o tentativă de a-l jefui. Am simțit clar prezența Domnului atunci când unul dintre ei a încercat să împuște un gardian al universității cu o pușcă de asalt AK-47. A apăsat pe trăgaci, dar arma a refuzat să tragă; apoi, când a ridicat-o în aer, pușca a tras o rafală de gloanțe. Jefuitorii au reușit să ia niște bani, dar nu au rănit pe nimeni.

Sub influența forțelor răului, violența va crește pe măsură ce ne apropiem de revenirea lui Hristos. Actele inumane se vor înmulți. Ce ar trebui să facem în vremurile de necaz prin care trecem? Unde să ne adăpostim când suntem amenințați cu vătămarea corporală sau cu abuzul psihic? Ce a făcut Isus când trecea prin necazuri?

Odată, Isus se afla într-o corabie, împreună cu ucenicii Lui (Marcu 4,35-41). Mântuitorul dormea profund când corabia a fost lovită de o furtună puternică. Ucenicii, preocupați să scoată apa din corabia aproape înecată de valuri, se întrebau unde era Învățătorul lor. „Deodată, lumina unui fulger străbate întunericul și ei îl văd pe Isus dormind netulburat de zgomot. Cu uimire și disperare, ei strigă: „Învățătorule, nu-ți pasă că

pierim?’ Cum se poate ca El să Se odihnească atât de liniștit, când ei sunt în primejdie și se luptă cu moartea?” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 306, 307, ed. 2002) Uneori, și noi simțim că Învățătorul ne-a abandonat și că luptăm singuri cu „furtuna”.

Cum a putut Învățătorul să doarmă în mijlocul furtunii? Răspunsul se găsește în încrederea pe care o avea Isus în puterea Cuvântului Său. „În aceeași zi, seara, Isus le-a zis: ‘Să trecem în partea cealaltă’” (Marcu 4,35). El avea încredere că aceste cuvinte se vor împlini. Când Creatorul rostește un cuvânt, evenimentele se petrec imediat, la cuvântul Său. „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci el zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33,6.9). „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?” (Num. 23,19)

Violența ia mai multe forme în diferite zone ale lumii. Conflictele dintre triburi se soldează cu moartea și rănirea gravă a multor oameni, războaiele dintre secte sau grupări religioase se înmulțesc de la o zi la alta. Atacurile teroriste asupra cetățenilor nevinovați sau militanții care răpesc copii sau persoane mature pentru răscumpărare se întâlnesc tot mai des în zonele bogate în petrol din diferite țări. Ellen White descrie epoca noastră cu acuratețe: „Totul se agită în lume. Semnele timpului sunt de rău augur. Evenimentele gata să izbucnescă

își aruncă deja umbrele. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ și nenorociri după nenorociri vin pe apă și pe uscat. Au loc furtuni mari, cutremure de pământ, incendii, inundații, crime de tot felul. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranța? Siguranța nu este în nimic din cele pământești sau omenești.” (Hristos, *Lumina lumii*, p. 590, 591, ed. 2002)

Puterea Cuvântului

Cel mai bun loc în care putem găsi putere în vremuri de necaz este Cuvântul lui Dumnezeu. Ce ne-a spus Dumnezeu în Biblie cu privire la acest subiect? Cum i-a ajutat Cuvântul pe alții? Eu îmi pun încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Din moment ce i-a ajutat pe Isus și pe ucenici, mă va ajuta și pe mine. „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” (Is. 41,10). Toate problemele cu care ne confruntăm azi solicită intervenția și soluția divină. Ar trebui să aplicăm mesajul din Isaia la situațiile prin care vom trece în viitor, mai ales la înmulțirea violenței în lume.

Odată, Satana a venit la Isus și L-a ispitit să se arunce de pe acoperișul templului, spunându-I că îngerii Domnului Îl vor salva de la o moarte violentă. Însă Isus i-a reamintit Diavolului ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu în această privință: „Să nu Îl ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău” (Luca 4,12). Credința în Cuvântul lui Dumnezeu este o virtute, dar încumetarea este un păcat.

Mai târziu, Isus a intrat în sinagoga din Nazaret în ziua Sabatului ca să Se închine. După ce I-a fost înmănat sulul profetului Isaia, El a citit din capitolul 61, versetele 1 și 2, pasajul care vorbește despre rolul Său mesianic. Adunarea s-a supărat foarte tare din cauza modului în care Isus a interpretat Scriptura și s-a hotărât să-L omoare, dorind să-L arunce de pe o stâncă de la marginea satului. Însă îngerii au intervenit, iar Isus a ieșit din mijlocul mulțimii și a plecat mai departe ca să-Și împlinească misiunea. Cuvântul rostit de Dumnezeu care I-a inspirat încredere cu acea ocazie a fost același cuvânt citat de Diavol când L-a dus pe acoperișul templului: „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească... și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră” (Ps. 91,11.12). Cuvântul lui Dumnezeu intervine în fiecare situație la momentul potrivit. Chiar dacă avem impresia că Dumnezeu întârzie, trebuie să așteptăm intervenția Sa. „Dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit.” (Hab. 2,3)

Trăiești într-o zonă în care se desfășoară un conflict armat? Dumnezeu Însuși a promis să fie pentru voi și pentru familia voastră un adăpost contra bombelor. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: 'El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred'" (Ps. 91,1.2). Ce faceți când sunteți atacați de niște hoți înarmați, așa cum mi s-a întâmplat și mie? „Căci El va porunci îngerilor Săi să te

păzească în toate căile tale” (vers. 11). Psalmul 91, în întregime, este darul lui Dumnezeu pentru noi, copiii Săi care trecem prin necazuri și violențe aici, pe pământ.

Soțul sau soția, sau părintele, sau șeful se înfurie deseori și vă lovește, vă rănește sau vă amenință în dese ocazii? Iată promisiunea Domnului pentru voi: „Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! 'Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde” (Is. 43,1.2). Poate că situația nu se va schimba, însă Domnul promite că va fi alături de voi, în mijlocul focului sau apelor. Întrebați-i pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care s-au încrezut în aceste cuvinte, I-au rămas credincioși lui Dumnezeu și nu au ascultat de porunca împăratului Nebucadnețar de a se închina înaintea chipului de aur.

*Siguranța nu este
în nimic din cele
pământești sau
omenești.*

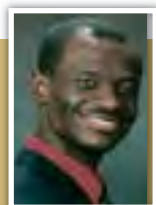

Mă încred cu desăvârșire în puterea și în prezența Celui Atotputernic. El este *Iehova Șama*, „Domnul este aici!” (Ezech. 48,35). Îmi amintesc lucrurile minunate pe care le-a făcut în trecut pentru mine și aleg să cred că va avea grijă de viitorul meu, că urmărește binele meu și slava Sa.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Pe măsură ce ne apropiem de venirea Domnului, violența va spori sau se va diminua? De ce?
2. Ne-a promis Domnul că va schimba situațiile prin care trecem sau că ne va da putere să le facem față, indiferent de ce împrejurări este vorba?

*Israel Bamidele Olaore
slujește ca pastor
hirotonit și ca director al
Departamentului Viața
Spirituală din cadrul
Universității Babcock,
Nigeria, Africa de Vest.*

Exploatarea ființelor umane și a resurselor naturale

*Un timp al oportunităților
pentru misiune*

RUDI MAIER

În ultimii 40 de ani, barierele geografice și culturale s-au redus considerabil. Îmi amintesc foarte bine când l-am auzit pe Neil Armstrong vorbind de pe suprafața Lunii în anul 1969. Am văzut atunci pentru prima dată fotografiile ale planetei noastre, așa cum se vedea ea din spațiu.

Acest eveniment a dus la inventarea unui nou termen – acela de *sat global*. Din momentul acela, lumea a atins nivelul unei interconectări aproape totale și instantanee, prin dezvoltarea internetului. Creștini fiind, trebuie să ne punem întrebarea: Ce rol avem noi în această lume supusă unei schimbări atât de rapide? Cum putem să folosim aceste schimbări rapide în vederea îndeplinirii misiunii bisericii?

Globalizarea a constituit dintotdeauna o parte intrinsecă a misiunii bisericii, din mai multe motive. În opinia noastră, conflictul cosmic este de natură globală, la fel ca și problema păcatului.

Noi susținem că Hristos a murit pentru fiecare om din lume; El este soluția globală a problemei păcatului. De asemenea, suntem convinși că misiunea noastră este de natură globală, întrucât ea trebuie să ajungă la orice neam, popor și limbă (Apoc. 14,6). Forțele răului s-au unit într-o mișcare globală împotriva lui Hristos și a poporului Său, însă ele vor fi înfrânte de Miel. (Apoc. 17,14)

Cât de importantă este globalizarea?

Globalizarea are atât aspecte pozitive, cât și negative:

Migrarea la nivel mondial – Globalizarea a condus la înlăturarea frontierelor naționale. În ultimii 25 de ani, misiunea

bisericii s-a concentrat asupra Ferestrei 10/40 – asupra oamenilor care trăiesc la nord de Ecuator, în zona dintre coasta de vest a Africii și granița de est a Asiei – deoarece în această parte a lumii trăiesc mulți oameni la care Evanghelia nu a ajuns. Ca rezultat al migrației, milioane de oameni din această zonă s-au mutat în Europa și în Statele Unite. Astăzi, în Statele Unite trăiesc 6 milioane de musulmani, în Marea Britanie peste un milion de musulmani, iar în Germania, alte 3,4 milioane. Migrația îi aduce pe cei care nu sunt creștini în zone în care aceștia sunt mai deschiși la evanghelizare și la schimbarea religioasă. De asemenea, migrația aduce creștinismul fierbinte din Africa și din Caraibe în zonele postcreștine din Europa și America de Nord.

Călătoriile cu avionul – Astăzi putem să ajungem în orice parte a lumii în numai câteva ore. Computerul și televiziunea ne permit să fim „conectați” la ceea ce considerăm că este important. Acest fapt ne oferă ocazia de a-i influența pe alții și de a fi influențați de alte culturi de pe glob. Oamenii află ce se întâmplă în alte țări și doresc să descopere dacă acolo există ceea ce lor le lipsește, cu riscul neglijării relațiilor de familie și al asumării vulnerabilității într-o țară străină. Ce oportunitate are biserica de a le oferi acestor călători un loc sigur, sprijin și, mai presus de toate, speranță!

În același timp, transportul rapid și necostisitor le oferă membrilor bisericii ocazia de a descoperi teritorii, popoare și culturi noi. Experiențele din misiunea externă de scurtă durată au devenit o realitate pentru membrii bisericii.

Internetul – Schimbul instantaneu de informații prin intermediul internetului este trăsătura principală a globalizării. Din Albania și până în Zimbabwe, oricine își poate crea un cont și poate intra pe internet – chiar și persoanele care nu-și pot cumpăra un computer. Conexiunea la internet le oferă necreștinilor posibilitatea să studieze despre creștinism sau despre Biblie. Ei pot pune întrebări și pot primi răspuns, fără să se expună riscurilor, în cazul în care trăiesc într-un mediu suspicios.

Sistemul economic – Globalizarea și economia pieței libere au creat milioane de locuri de muncă pentru oameni din toată lumea, însă economia globală a creat și un mecanism care duce la o mai mare exploatare economică, la o mai mare degradare a mediului și a culturii, la o poluare mai mare și la o mai mare opresiune politică.

Singurii oameni valoroși sunt cei care au bunuri de vânzare și cei care au bani ca să cumpere bunurile respective. Acest lucru îi trimite pe mulți oameni la periferia vieții economice și numai cei mai puternici și mai de succes supraviețuiesc, lărgindu-se în felul acesta prăpastia dintre cei bogați și cei săraci. Nedreptatea socială a devenit un stil de viață și o

realitate acceptată. Se spune că primii 20% din populația lumii au acces la aproape 83% din bogăția lumii, în vreme ce ultimii 20% se luptă să supraviețuiască, având 1,4% din resursele lumii.

Aspectele ecologice – Pentru a crește producția economică, extinderea mecanizării și a industrializării masive a redus mediul la un simplu obiect, fără valoare în sine. Se consideră că natura este un mijloc care poate fi exploatat la maximum posibil, pentru a satisface dorințele omului, iar resursele naturale sunt epuizate pentru a obține profit cât mai repede, fără să se țină seama de pagubele asupra mediului și asupra societății. Problemele ecologice din zilele noastre sunt un rezultat direct al progresului industrial și tehnologic și al stilului de viață modern.

Aspectul religios – Amenințarea globalizării și a tendințelor spre secularizare a dus la apariția ostilității. De multe ori, tinerii devotați unei anumite religii au ajuns victimele exploatării din partea fundamentalistilor religioși și din partea organizațiilor fundamentaliste. Activitatea misionară actuală are loc tocmai în acest context al ostilității religioase. Dacă nu ne străduim să înțelegem fenomenul globalizării, vom pierde ocazii de aur pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu în această lume. Biserica trebuie să conceapă planuri pentru a duce speranța creștină atât la beneficiarii globalizării, cât și la victimele ei.

Globalizarea în lumina Scripturii și a misiunii

Ar trebui să privim fenomenul globalizării nu numai prin prisma împlinirii poruncii lui Dumnezeu de a umple pământul și de a-l stăpâni (Gen. 1,28), ci și prin prisma împlinirii misiunii încredințate de Isus de a face ucenici din toate neamurile (Mat. 28,19). Astăzi, Dumnezeu folosește mijloacele moderne – migrarea populației, călătoria cu avionul și internetul – pentru

ca Evanghelia veșnică să ajungă la urechile „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apoc. 14,6). Evanghelizarea este intensificată prin întrebuințarea mijloacelor tehnologice de care dispunem azi. Televiziunea și posturile de radio ale bisericii transmit Evanghelia veșnică în toată lumea. Evangheliștii pot să utilizeze ultimele tehnologii pentru a face prezentările mai atrăgătoare. Ce binecuvântare!

Partea negativă a fenomenului globalizării este intensificarea distrugerii creației lui Dumnezeu, fapt care duce la creșterea sărăciei și a suferinței oamenilor. Ce putem noi, creștinii, să facem ca răspuns la problema sărăciei din această lume?

În Marcu 6, avem discursul lung al lui Isus de păstorire a unor „oi care n-aveau păstor” (vers. 34). El le-a arătat calea

spre Dumnezeu, calea spre libertatea ființei umane. El le-a arătat că sunt orbi și că sunt robii păcatului. La sfârșitul acelei zile, oamenii erau flămânzi, iar ucenicii I-au atras atenția lui Isus, spunându-I: „Dă-le drumul să se ducă în cătunele și satele de primprejur, ca să-și cumpere pâine, fiindcă n-au ce mânca” (vers. 36). Cu alte cuvinte, ei doreau să-I spună: „Ți-ai îndeplinit misiunea. Ți-ai făcut partea,

i-ai ajutat pe oameni; le-ai transmis mesajul spiritual. Acum trebuie să-i lași să plece ca să-și rezolve problemele materiale.”

Răspunsul lui Isus este surprinzător: „Dați-le voi să mănânce” (vers. 37), adică: „Misiunea Mea nu s-a încheiat. Ea nu înseamnă numai predicare și transmiterea unui mesaj. Nu putem să ignorăm foamea oamenilor și nevoile lor materiale. Nu putem să-i abandonăm. De aceea, dați-le voi să mănânce, eliberați-i de grijile materiale. Și aceasta face parte din misiunea noastră.”

În timpul Săptămânii de Rugăciune, vom analiza semnele venirii lui Hristos. Ele nu sunt semnele disperării, ci ale speranței și bucuriei. După cum Isus a hrănit mulțimea de oameni prin intermediul ucenicilor când „ziua era pe sfârșite” (vers. 35), El ne invită și pe noi să participăm la lucrarea Sa finală. Fie ca privind la semnele venirii Sale, să ne implicăm în misiunea Sa de aici, de pe pământ, și să avem grijă mai ales de cei mai „neînsemnați” oameni.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Globalizarea este un fenomen pozitiv sau negativ?
2. În ce fel ne ajută progresul lumii moderne la răspândirea Evangheliei?

*Privind la semnele
venirii Sale, Isus ne
invită să ne implicăm în
misiunea Sa de aici, de
pe pământ.*

Rudi Maier a slujit ca misionar în Pakistan și Sri Lanka. Din 1988 el colaborează cu Departamentul Misiunea Globală din cadrul Universității Andrews.

Decăderea morală

*În Biblie avem făgăduințe care ne ajută să
facem față tuturor provocărilor*

W. S. LEE ȘI WILMA KIRK-LEE

*Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va
întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr,
cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și
beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a
intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a
venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea
Fiului omului. (Matei 24,37-39)*

Starea lumii de azi împlinește această predicție a lui Hristos. Nu trece nicio zi fără să apară în ziare sau în reviste, la radio sau la televizor știri alarmante cu privire la relele din societate. Într-o mare măsură, mass-media nu numai că înfățișează, ci și generează relele pe care le prezintă.

Una dintre trăsăturile lumii antediluviene era capacitatea crescută a oamenilor de a comunica. Această capacitate de a vorbi aceeași limbă și de a transmite plăsmuirile gândirii omului L-au determinat pe Dumnezeu să pună capăt construirii Turnului Babel. Sporirea acestor capacități, îndreptate spre evitarea lui Dumnezeu și a planului Său pentru omenire, poate fi observată și azi în industria mijloacelor de comunicare în masă. Deși pot fi folosite și în scopuri bune, computerele, telefoanele mobile, aparatele video, DVD-playerele și serviciile de televiziune prin cablu sau satelit se numără printre mijloacele de proliferare a imoralității.

Ellen White a scris următoarele despre asemănarea dintre vremea noastră și vremea în care a avut loc potopul: „Societatea din aceste zile este coruptă, întocmai ca cea din zilele lui Noe. Acelui neam de oameni care a trăit înainte de potop, doar la un pas de paradis, și care a avut o viață atât de lungă, Dumnezeu i-a dat daruri bogate și ei s-au bucurat de o vigoare a trupului și a minții de care oamenii de acum nu pot avea decât cea mai slabă idee; însă ei au folosit generozitatea aceasta, puterea și iscusința pe care le-au primit, în scopuri egoiste, pentru a sluji patimilor lor nelegiuite și pentru a-și satisface mândria. Ei L-au îndepărtat pe Dumnezeu din gândurile lor; au disprețuit Legea Sa și au călcat în picioare standardul Său în privința caracterului. S-au dedat la plăceri nesănătoase, au întinat căile lor înaintea lui Dumnezeu și s-au pângărit unul pe altul. Violența și crima au umplut pământul. Nici relația de căsătorie și nici dreptul asupra proprietății nu au fost respectate; și strigătele celor oprimați au ajuns până la urechile Domnului Sabaoth. Contemplând răul, oamenii s-au schimbat după chipul acestuia. Până când Dumnezeu nu a mai putut suporta nelegiuirea lor și a fost nimiciti de potop.” (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 431, 432, ed. 1997)

Cele mai multe dintre păcatele generației contemporane nu au avut de la început amploarea actuală. Ele au apărut la început sub forma glumelor și a frivolității, pentru ca apoi să se transforme într-un comportament pervertit și violent. „[Hristos] ne prezintă urmările neținerii în frâu a poftelor. Puterile morale sunt slăbite, astfel încât păcatul nu apare ca fiind păcătos. Nelegiuirea este privită cu ușurință, iar patima pune stăpânire pe minte, până ce principiile și impulsurile bune sunt dezrădăcinate, iar Dumnezeu este hulit. [...] Aceasta este întocmai starea de lucruri despre care Domnul Hristos spune că va exista la cea de-a doua venire a Sa.” (*Sfaturi pentru sănătate*, p. 25, ed. 2000; cf. 2 Tim. 3,1-5)

Dumnezeu ne cheamă să fugim de stricăciunea care există în lume. Ar trebui să stabilim limite în viața de familie și în viața personală, cu privire la ce să privim și ce să citim. Fiecare familie trebuie să le explice clar tuturor membrilor valorile creștine pe care dorește să le păstreze. Trebuie să stabilim reguli cu privire la utilizarea internetului și a televiziunii prin cablu, întrucât, prin intermediul acestor mijloace tehnice, stricăciunea morală ajunge în cele mai sfinte locuri din căminele noastre. În vremuri ca acestea, avem nevoie să ne reconsacram zilnic lui Hristos și să umblăm mereu cu El.

Căsătoria

Unul dintre cele mai evidente semne ale venirii lui Isus este destrămarea familiei și a căsătoriei. În mai puțin de 30 de ani, căsătoriile care să dureze peste 25 de ani au devenit o raritate. Poate ne gândim că familiile creștine sunt imune la decăderea morală din lume, dar acest lucru nu este adevărat. Deși multe biserici creștine se străduiesc să îi sfătuiască pe enoriași să nu divorțeze, studiul de cercetare realizat de George Barna ne arată că în Statele Unite, în rândurile creștinilor născuți din nou există aceeași rată a divorțului ca și în rândurile necreștinilor. Treizeci și cinci la sută din ambele categorii au trecut printr-un divorț. Deși lista temeiurilor legale pentru divorț nu include motive ca *preocuparea de sine, înălțarea de sine, vulgaritatea, indecența, senzualitatea*, dacă am putea să stăm de vorbă cu persoanele implicate, am descoperi probabil că printre motivele de divorț se numără și acestea.

Cum este posibil să existe asemenea lucruri în familia creștină? Să analizăm pentru început problema banilor. Cei mai mulți creștini se laudă că *nu* sunt lacomi după bani. Însă societatea de azi acționează subtil, făcând presiuni asupra familiilor. Indiferent de intențiile bune cu care pornesc la drum, cuplurile sunt provocate să demonstreze cât de fericite sunt prin casa în care locuiesc, prin mobila pe care o au în casă, prin locurile în care pleacă în vacanță, prin marca mașinilor pe care le conduc și, dacă au copii, prin școlile pe care le frecventează aceștia. Pentru toate acestea însă este nevoie de bani. Dacă nu sunt atente, cuplurile pot ajunge în situația de a se preocupa exclusiv de obținerea banilor pentru îndeplinirea acestor scopuri, uitând faptul că o căsătorie de durată se bazează pe trei persoane: Dumnezeu, soțul și soția. Ei vor uita să fie ospitalieri și să îi ajute pe alții așa cum dorește Dumnezeu.

Căsătoria care pierde din vedere unirea dintre aceste *trei* persoane – Dumnezeu, soțul și soția – ajunge să fie marcată, în multe cazuri, de preocupare față de sine, vulgaritate, infidelitate și senzualitate. Acestea sunt motive care duc la abuz. Abuzul apare în mod subtil: prin insulte, jigniri, lipsă de respect. Partenerul de viață nu mai este „suficient de bun”. Când partenerul este în mod constant cinic, vulgar, indecent și preocupat de sine, soții nu mai simt dorința de a se închina împreună în cămin și apoi la biserică. Acest abuz duce la rândul lui la abuz fizic și la abuz sexual. De multe ori, abuzul este justificat în mod eronat cu textele din Scriptură care vorbesc despre supunere. Însă aceste texte ne cheamă să trăim în bună înțelegere și să avem respect unii față de alții.

Facem parte dintr-o biserică mondială care nu scuză abuzul, indiferent de forma lui – fizic, spiritual, emoțional sau sexual. Abuzul este contrar cuvintelor transmise de Dumnezeu prin profetul Său: „Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie... și pe cel ce își acopere haina cu silnicie [violență, constrângere]” (Mal. 2,16). Dumnezeu vorbește răspicat aici. Uneori, considerăm că abuzul nu este atât de grav, însă Dumnezeu îl ia în serios. Dacă ne gândim la faptul că bărbatul și femeia au fost creați după chipul lui Dumnezeu, înțelegem că abuzul, de orice fel, stârnește mânia lui Dumnezeu! Abuzul nu poate fi susținut cu versete din Biblie.

Într-o lume în care căsătoria creștină este respinsă, noi ar trebui să dovedim că planul lui Dumnezeu pentru familiile noastre este încă valabil și important. Ne confruntăm cu provocări care îngreunează supraviețuirea familiei creștine, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, căsătoria poate fi ceea ce El a

intenționat să fie. Trebuie să reintroducem în programul zilnic închinarea în familie și trebuie să ne luăm timp să ne rugăm unii pentru alții. Haideți să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne mențină inimile pline de dragoste pentru partenerul nostru de viață! Ar trebui să ne deprindem să le spunem membrilor familiei cuvinte amabile și pline de dragoste și ar trebui să petrecem timp împreună. Fiecare cuplu să se angajeze ca, prin puterea lui Dumnezeu, să nu îngăduie ca familia lor să se despartă și, dacă este necesar, să caute ajutor pentru ca familia lor să fie cu adevărat fericită.

Lipsa cinstei

Pavel arată că păcatul nu există numai în rândurile infractorilor din societate. Păcat înseamnă și acele comportamente greșite în cadrul relațiilor personale și de afaceri. Pavel vorbește despre „nelegiuire” – despre toate prejudiciile aduse semenilor noștri, părinților noștri, țării noastre etc. Dintre acestea fac parte și fraudele comise în marile companii.

Mânia lui Dumnezeu, ne spune Pavel, se manifestă față de orice nelegiuire și necinste a oamenilor. „Au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci!

Amin... Fiindcă n-au căutat să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel, au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă.” (Rom. 1,25-31)

În aceste zile din urmă, „trăim în mijlocul unei 'epidemii de nelegiuire'... Și, în timp ce lumea este plină de aceste rele, Evanghelia este prea des prezentată cu atâta indiferență, încât face doar o impresie slabă asupra conștiinței și vieții oamenilor.” (*Sfaturi pentru sănătate*, p. 26, ed. 2000)

Nu trebuie să fugim speriați de acest semn al revenirii lui Hristos. El ne spune că, din cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci (Mat. 24,12). Ca popor al lui Dumnezeu, speranța din sufletul nostru trebuie să fie ca un far călăuzitor spre dragostea lui Dumnezeu în întunericul păcatului lumii noastre postmoderne. Trebuie să manifestăm iubirea lui Dumnezeu în relațiile noastre cu ceilalți. Duhul

Sfânt poate să călăuzească viețile ambasadourilor lui Dumnezeu pe cărarea sfințeniei, conducându-i pe alții la crucea Domnului Isus.

Pavel i-a spus lui Timotei că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul

destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 3,16.17)

Presiunile din toate direcțiile la care sunt supuse relațiile dintre noi împlinesc profeția că trăim vremuri grele. Însă promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu ne încurajează și ne inspiră speranța că putem face față oricărei provocări. Vom reuși să rezistăm numai dacă rămânem în legătură personală cu harul lui Dumnezeu, prin rugăciune; numai dacă El rămâne în inima, mintea și viața noastră. „Dar, cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” (Mat. 24,13)

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Care sunt cele trei persoane din care este formată căsătoria creștină?
2. Enumerați câteva moduri concrete prin care putem ocroti familia de relele din zilele noastre, cum ar fi internetul și televiziunea prin cablu.

W. S. Lee și Wilma Kirk-Lee sunt căsătoriți de 41 de ani și au susținut seminare de familie timp de peste 30 de ani în Statele Unite, în Canada și în alte zone ale lumii.

Abuzul nu poate fi susținut cu versete din Biblie.

Marea amăgire a spiritismului

O erezie antică se răspândește în zilele noastre

CLINTON WAHLEN

Fascinația oamenilor față de lumea spiritelor este în continuă creștere. Unii pretind că au fost martorii unor fenomene ciudate: impresia că un animal de companie sare în pat, deși nu era în cameră niciun animal; senzația că o persoană miroase niște flori atunci când cineva drag moare la kilometri distanță, deși în apropiere nu există flori. Alții pretind că au capacități speciale: darul clarviziunii, puterea de a citi viața – trecutul, prezentul și viitorul; capacitatea de a comunica energie din lumea spiritelor pentru vindecarea problemelor fizice și emoționale; capacitatea de a ajuta alte persoane să intre în contact cu propriile reîncarnări și vieți anterioare.

Oameni de aproape orice credință, inclusiv creștinii, musulmanii, hindușii și budiștii, cred că viața continuă după moarte. Convingerea aceasta creează condițiile pentru toate tipurile de activități paranormale, reale sau imaginare.

Experiențele din apropierea morții povestite de diferite persoane susțin această amăgire. În diverse cărți, în mass-media și în filme se sugerează, mai subtil sau mai puțin subtil, că există viață după moarte. De multe ori, mesajul acesta apare într-un ambalaj umoristic sau aparent inofensiv. Unii consideră că nu este altceva decât o distracție nevinovată, însă el are tendința de a submina și de a umbri învățătura biblică potrivit căreia morții nu știu *nimic* (Ecl. 9,5) și moartea este ca un somn (Ioan 11,13; 1 Tes. 4,13). Mai rău decât atât, mesajul acesta transmite ideea că sufletul continuă să existe după despărțirea de trup și că este posibil contactul cu morții.

Lumea spiritelor și spiritismul

Popularitatea programelor de televiziune care abordează tema contactării așa-numitelor spirite ale persoanelor decedate arată clar că ideea aceasta este foarte răspândită și că nu ocolește nici cultura occidentală.

Însă Biblia vorbește direct și precis împotriva acestei practici: „Dacă vi se zice însă: ‘Întrebați-i pe cei ce cheamă morții și pe

cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc’, răspundeți: ‘Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeuul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La Lege și la mărturie!’ Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” (Is. 8,19.20)

Când Isaia a scris aceste cuvinte, Scriptura era alcătuită din Lege (Pentateucul) și din mărturia profeților, dintre care făcea parte și el. Aceste surse sunt demne de încredere, pentru că ele reprezintă glasul lui Dumnezeu pentru noi. În lumea de azi, există multe glasuri care ne induc în eroare și care încearcă să ne atragă atenția prin cărți, filme și reclame. Ele nu sunt demne de încredere fiindcă sunt „inspirate” din altă sursă – sunt făurite de Diavolul însuși ca să ne ducă în rătăcire.

Singura sursă în care putem avea *deplină* încredere este glasul lui Dumnezeu, care ne vorbește prin solii Lui inspirați. Din nefericire, „fiecare zi adaugă dovezi dureroase ale slăbirii credinței în cuvântul sigur al prorociei și, în locul ei, superstiția și vrăjitoria satanică pun stăpânire pe mințile multora.” (*Profeți și regi*, p. 147, ed. 2006) Satana născocesc amăgiri diferite pentru categorii diferite de oameni. Unii, care nici nu se gândesc să apeleze vreodată la ajutorul unui medium, îl urmăresc totuși la televizor. Și chiar dacă știm că nu trebuie să ascultăm de oamenii care pretind că pot intra în contact cu spiritele, mesajele lor sunt înșelătoare.

Înșelăciunea principală a gândirii New Age este aceea că avem cu toții în noi înșine puteri spirituale care așteaptă să fie folosite. Această presupusă înțelepciune ne trezește dorințele egoiste și este în întregime *nespirituală* și *diavolească* (Iacov 3,15). Însă prin expunerea repetată la mesajele măgulitoare transmise prin intermediul mass-media, ele pot ocupa treptat locul central în gândirea noastră. Putem deveni inconștienți de acest pericol, incapabili să recunoaștem lucrarea lui Satana. Putem chiar să începem să acționăm în conformitate cu aceste mesaje. Studiul biblic poate deveni mai puțin interesant. În fond, lui Satana nu-i pasă prin ce amăgire ne prinde în capcana lui, atâta vreme cât cădem într-una dintre ele. Din fericire,

Dumnezeu ne-a lăsat în Cuvântul Său principii călăuzitoare după care să putem recunoaște mesajele eronate din jurul nostru.

Suntem înconjurați de spirite, dar nu de spiritele persoanelor decedate, ci de îngerii răi: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efes. 6,12). Adevărații noștri dușmani sunt niște ființe pe care nu le putem vedea și care încearcă să ne îndepărteze de Dumnezeu. Însă mai există în jurul nostru și niște ființe spirituale care ne vor binele și care luptă împotriva forțelor răului. Războiul care a început în cer a coborât pe pământ (Apoc. 12,13), iar pământul a devenit câmpul de luptă al universului.

Îngerii și spiritismul

Unii cred că îngerii sunt gata să execute poruncile noastre și că nu trebuie decât să le cerem ceva. Acest lucru poate fi adevărat, însă, în cazul acesta, nu avem de-a face cu îngeri buni. Îngerii răi ne vor înșela și vor profita de noi, dacă îi lăsam.

Îngerii lui Dumnezeu nu lucrează așa. Ei nu se lasă manipulați de noi și nu doresc să servească scopurilor noastre egoiste. În Grădina Ghetsemani, Isus i-a spus lui Petru că putea să dispună de peste 12 legiuni de îngeri (72 000!). El nu a spus că avea să-i cheme personal, ci a spus următoarele: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Mat. 26,53). Isus nu a făcut altceva decât să Se supună voinței Tatălui Său. Dacă El nu putea să le ceară îngerilor să Îi vină în ajutor, avem noi acest drept?

De asemenea, Isus ne-a spus că ultima *amăgire* îi va înșela, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși (Mat. 24,24). Din Apocalipsa, aflăm că Satana și forțele răului trimit în lume spirite rele care să înșele. Acestea fac minuni prin care să înșele cât mai mulți oameni posibil, din care să alcătuiască o forță militară uriașă cu care să lupte împotriva lui Dumnezeu în bătălia de la Armagedon. Astfel, înainte de venirea lui Isus, spiritele demonice vor face minuni ca să-i înșele pe cei care se încred mai degrabă în ceea ce *văd*, și nu în *mărturia* profeților. Satana se poate transforma într-un înger de lumină (2 Cor. 11,14) și, în mod asemănător, spiritele pot lua diferite chipuri. Ei pot apela chiar la evlavia religioasă (vezi *Hristos, Lumina lumii*, p. 230, ed. 2002). Demonii din Apocalipsa 16 vor acționa prin intermediul ființelor umane ca să-i vindece pe bolnavi și să pretindă că au „descoperiri” care vin în contradicție cu Scriptura. (*Tragedia veacurilor*, p. 546, ed. 2003)

Biblia este clară: morții nu știu *nimic*. Adevărații noștri dușmani sunt duhurile întunericului, îngerii răi, care vor învăliși pământul cu înșelăciuni și minuni dirijate de Satana însuși. Deja vedem că se lucrează la pregătirea acestor evenimente, care vor aduce asupra lumii o *amăgire* copleșitoare. Ca să ne

protejăm de *amăgire*, trebuie să fim atenți la călăuzirea clară pe care ne-a dat-o Dumnezeu în Cuvântul Său cu privire la ceea ce se va întâmpla și trebuie să fim atenți la pașii practici pe care îi putem face ca să ne împotrivism uneltirilor lui Satana:

Recunoașteți vrăjmașul, inclusiv multele lui glasuri. Isus a putut să-l recunoască numai pe baza Scripturilor (Mat. 4).

Renunțați la orice lucru rău prin care Satana ar putea să vă influențeze! Dacă Îl vom cunoaște pe Isus personal, și nu prin intermediul altora (Fapte 19,13-18), vom avea curajul să eliminăm din casele noastre orice lucru care le-ar da îngerilor răi prilejul de a acționa în mijlocul nostru (Fapte 19,19).

Predați-vă lui Dumnezeu cu tot ce aveți (Iacov 4,7)! Când Îl vom invita pe Dumnezeu să fie prezent în casele noastre, Satana va fi alungat.

Rugați-vă pentru voi înșivă, pentru cei dragi și pentru toți oamenii, inclusiv pentru adversari. Unele influențe rele sunt atât de puternice, încât numai rugăciunea stăruitoare și renunțarea la sine le vor alunga. (Marcu 9,29; Efes. 6,18)

Studiați Cuvântul!

Pavel enumeră piesele de armură care ne sunt puse la dispoziție pentru a ne ocroti (Efes. 6,14-17), însă Cuvântul lui Dumnezeu este singura armă menționată în această listă. Ca să fie eficientă, nu noi trebuie să o mânuim, ci Duhul Sfânt, care lucrează prin noi (vers. 17).

Vorbiți-le celorlalți despre adevăr, pentru ca și ei, la rândul lor, să le vorbească altora (2 Tim. 2,2)!

În felul acesta, lucrarea Împărăției lui Dumnezeu va dărâma fortărețele lui Satana și va pregăti calea pentru revenirea lui Hristos (2 Cor. 10,3-5).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Este posibil ca adventiștii, care cunosc pericolele spiritismului, să cadă în capcana aceasta?
2. Cine este mai puternic: Dumnezeu și forțele binelui sau Satana și forțele răului? Dați exemple din Biblie.

Nota redacției:

Clinton Wahlen a scris cartea *Jesus and the Impurity of Spirits in the Synoptic Gospels [Isus și necurăția duhurilor din Evangheliile sinoptice]*, publicată de Mohr Siebeck.

Clinton Wahlen este directorul adjunct al Institutului pentru Cercetarea Bibliei din cadrul Conferinței Generale.

Nu vă încredeți în ceasuri contrafăcute!

E nevoie de vigilență în aceste vremuri

NIKOLAUS SATELMAJER

Pe care îl doriți?” m-a întrebat un bărbat în New York City, în timp ce își ridica mâneca de la haină ca să-mi arate o colecție de ceasuri. Și ce colecție impresionantă de ceasuri de aur și de argint avea! Toate erau frumoase, toate erau mărci bine cunoscute și scumpe – cel puțin așa mi se păreau. Și apoi mi-a dat vestea cea mare: puteam să cumpăr oricare ceas din colecție cu un preț foarte mic.

„Câte ceasuri vreți?” m-a întrebat el. Ceasurile erau foarte ispititoare și prețul era atrăgător – *prea* atrăgător, *prea* mic.

Chiar dacă de-abia absolvisem liceul, știam foarte bine că nu era recomandat să încep să negociez cu el. Ceasurile păreau din aur și din argint, păreau scumpe, dar, de fapt, nu aveau nicio valoare – erau imitații ieftine ale ceasurilor originale. Puteți să le numiți cum vreți – falsuri, contrafaceri, păcăleli – niciunul dintre ele nu valora nimic.

Tot așa, nu putem avea încredere nici în profetii mincinoși, nici chiar în aceia care sunt suficient de curajoși încât să se dea drept Hristos. Părerea lor despre ei înșiși nu contează; important este cine sunt ei de fapt.

Dar cum facem deosebirea?

Una este să distingi ceasurile contrafăcute de cele originale și alta este să-ți dai seama dacă un om doar pretinde că este profet, învățător sau chiar Hristos. Însă trebuie să facem acest lucru – trebuie să despărțim adevărul de minciună. Isus emite o avertizare în această privință: „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni ca să înșele, dacă ar fi cu putință, și pe cei aleși. Păziți-vă...”

(Marcu 13,22.23). Vrajmașul nostru spiritual va întrebuița toate mijloacele posibile pentru a ne determina să ne abatem din drum. Apostolul Petru adaugă încă o categorie: învățătorii mincinoși (2 Petru 2,1). Deci, iată cele trei categorii – profetii mincinoși, învățătorii mincinoși și hristoșii mincinoși – triada lui Satana.

Avertizarea este clară și îi identifică pe adversarii creștinului. Cu toate acestea, metodele lor ne solicită la maximum atenția, întrucât ei „vor strecura pe furiș erezii nimicioare” (2 Petru 2,1). După cum insectele invadează o casă fără ca locatarii ei să își dea seama la timp, ci numai când e prea târziu, tot la fel acești dușmani încearcă să ne invadeze biserica.

Noi putem și trebuie să facem anumiți pași concreți pentru a nu ne lăsa înșelați de ei:

- Trebuie să-i evaluăm critic pentru a ști dacă vin de la Dumnezeu (1 Ioan 1,4). Mulți oameni cumpără ceasuri contrafăcute și tot la fel de mulți se lasă înșelați de impostori spirituali.
- Trebuie să aflăm dacă aceste persoane sunt loiale Bibliei. Oricât de atrăgătoare sunt discursurile lor, nu ar trebui să îi ascultăm pe cei care nu acceptă și nu aplică în viața lor învățăturile biblice fundamentale.
- Ce fel de viață duc aceste persoane? Pe dinafară pot arăta ca niște oi, însă nu sunt altceva decât niște lupi răpitori. (Matei 7,15)
- Trebuie să ne întrebăm: Cine este această persoană care vestește un alt mesaj? Trebuie să fim atenți să nu-i respingem pe cei care prezintă concepții diferite, dar, în același timp, trebuie să le evaluăm faftele.

Odată mă aflam în vizită la o familie care mi-a spus că nu dorea să mai vină la biserică. M-au anunțat că au găsit un om a cărui viață este în armonie cu întregul Cuvânt al lui Dumnezeu. I-am întrebat dacă îl cunoșteau bine pe acel om, iar ei mi-au răspuns că Dumnezeu îi condusese la el. L-au urmat pe eroul lor spiritual, iar după un an sau doi s-a dezvăluit faptul că acesta trăia în adulter. Cuvintele lui nu se potriveau cu faptele. Era un escroc.

Punându-ne aceste întrebări, folosindu-ne mintea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, citind Cuvântul și rugându-ne, putem verifica și distinge adevărul de minciună. „Nimeni nu trebuie să se lase înșelat.” (*The Adventist Review and Sabbath Herald*, 17 noiembrie 1885) Iar atunci când știm că avem de-a face cu un profet, învățător sau hristos mincinos, lucrul cel mai curajos pe care îl putem face este să ne ferim de el – și să alergăm la Hristosul cel veșnic.

Cum reușesc ei să înșele?

Cum reușesc învățătorii, profeții și hristoșii mincinoși să înșele?

La început, nu fac altceva decât

să ne provoace curiozitatea.

Sau încearcă să ne convingă

că suntem niște persoane

speciale – alese să audă un

mesaj păstrat doar pentru

urechile câtorva privilegiați,

de exemplu. Petru ne spune

că astfel de indivizi strecoară

printre noi, „pe furiș, erezii

nimicitoare”. Ei au intrat

în familia creștină pe căi

nepermise sau alții le-au

permis să intre, după cum se

poate întâmpla ca un locuitor

al unei cetăți să deschidă

porțile înaintea inamicului. Pentru că pe fruntea lor nu este scris cuvântul „fals”, unii găsesc că este dificil să îi identifice.

De multe ori, acești impostori își exprimă preocuparea față

de viața noastră spirituală. Un tânăr mi-a povestit că un anume

bărbat și-a manifestat interesul față de experiența lui spirituală.

La început, interesul părea veritabil, însă, într-o zi, tânărul și-a

dat seama că acel impostor încerca să-i atace viața spirituală.

De ce? Fiindcă treptat a trecut de la preocuparea față de tânăr

la criticarea bisericii – nimic din ceea ce se făcea în biserică nu

era bun. Tânărul a rămas consternat și i-a spus că prietenia lor a

luat sfârșit. A avut nevoie de curaj, dar încheierea prieteniei s-a

dovedit a fi o binecuvântare pentru el.

O altă metodă pe care o folosesc impostorii este aceea

de a vorbi cu autoritate, așa cum a vorbit Satana. La ispitire,

Satana L-a provocat pe Isus să transforme pietrele în pâini, să

Se arunce de pe acoperișul templului și să Se închine înaintea

lui (Matei 4,1-9). Însă a vorbi cu autoritate nu este totuna cu

a avea autoritate. De multe ori, învățătorii mincinoși par mai

interesați de autoritatea proprie decât de credințioșia față de

Cuvântul lui Dumnezeu.

O altă sursă de protecție este unitatea familiei bisericii lui

Hristos. Ieremia ne spune cum să ne purtăm cu acești profeți

falși: „N-ascultați cuvintele prorocilor care vă prorocesc! Ei vă

leagă în închipuirii zadarnice; spun vedenii ieșite din inima

lor, nu ce vine din gura Domnului.” (Ier. 23,16)

Unitatea de credință presupune ca, dacă nu suntem de acord cu privire la interpretarea Scripturii sau cu privire la o problemă de doctrină, să apelăm la Domnul pentru unitate. Dacă suntem uniți, învățătorii, profeții și hristoșii mincinoși nu ne pot face rău, din moment ce ținta lor este dezmembrarea bisericii noastre.

Dumnezeu a generat această mișcare cu un anumit scop

Dumnezeu duce la bun sfârșit ceea ce începe. Acest lucru ar trebui să ne inspire tuturor speranță. Au fost și vor mai fi învățători, profeți și hristoși mincinoși care se vor strădui să ne ducă în confuzie. Trebuie să știm cum să-i recunoaștem, dar nu e nevoie să devenim experți în recunoașterea falsului, ca să putem să îl distingem de adevăr.

Odată, mi-am dorit să merg împreună cu fiica mea în vizită la fratele mamei mele, dar țara în care locuia acesta nu îmi acorda viză. Am aflat acest lucru prea târziu și nu am mai avut timp să îl anunțăm pe unchiul că nu mai putem veni, iar el

plecase deja spre graniță. Ne-am

îndreptat și noi spre același

loc, în speranța că poate

totuși vom reuși să ne

întâlnim. Când am ajuns

acolo, am întâlnit mai mulți

străini, iar printre ei, la

departare, o față cunoscută.

Ne așteptase nouă ore. Cât

de bucuroși am fost să ne

revedem!

Dumneavoastră și cu

mine am fost invitați cu

toții la o revedere plină

de bucurie cu Isus. Acum

trebuie să ne concentrăm

atenția asupra cunoașterii și umblării noastre cu El. Aceasta

este cea mai bună asigurare că nu vom fi înșelați de oamenii

mincinoși. Avertizarea lui Isus cu privire la hristoșii și profeții

mincinoși (Marcu 13,22.23) este o solie care ne inspiră

speranță, întrucât El ne asigură că urmașii Săi nu vor fi înșelați.

Atunci, ce fel de viață ar trebui să ducem? Pavel ne spune că

ar trebui să fim „înrdăcinați” în Isus (Col. 2,7). Ellen White

scrie că „trebuie să fim ancorați în Hristos, înrdăcinați și bine

întemeiați în credință” (*The Advent Review and Sabbath Herald*,

17 noiembrie 1885). El nu ne va părăsi niciodată. Iată asigurarea

pe care am primit-o, că nu vom fi amăgiți de învățătorii, profeții

și hristoșii mincinoși. Concentrați-vă atenția asupra adevărului și

nu va mai fi nevoie să vă îngrijorați cu privire la falsuri!

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. De ce există atât de multe amăgiri în zilele sfârșitului?
2. Autorul scrie: „Dumnezeu duce la bun sfârșit ceea ce începe.” Ca adventiști de ziua a șaptea, ce încurajare vă transmite această afirmație?

Nikolaus Satelmajer este director asociat al Asociației pastorale de la Conferința Generală și redactorul-șef al revistei Ministry.

Evanghelia în toată lumea

*Scopul lui Dumnezeu pentru noi, cei care
trăim în vremurile din urmă*

ELLEN WHITE

Cuvintele Mântuitorului: „Voi sunteți lumina lumii” subliniază faptul că El le-a încredințat urmașilor Săi o misiune mondială. Așa cum razele soarelui pătrund până în cele mai izolate colțuri ale globului, Dumnezeu vrea ca lumina Evangheliei să ajungă tot la fel, la fiecare suflet de pe pământ. Dacă biserica lui Hristos ar împlini scopul Domnului, lumina ar străluci asupra tuturor celor care stau acum în întuneric, în ținutul și în umbra morții. În loc să se adune și să refuze responsabilitatea și purtarea crucii, membrii bisericii ar trebui să se ducă în toate zonele, lăsând ca lumina lui Hristos să se răspândească prin ei, lucrând la fel ca El pentru salvarea sufletelor, iar această „Evanghelie a Împărăției” ar putea ajunge cu rapiditate în toată lumea.

Chemarea de a da mărturie

Chemarea macedoneanului se aude din toate țările: „Vino și ajută-ne!” Dumnezeu ne-a deschis înainte noi zone de lucru. [...] Providența merge înaintea noastră și puterea divină însoțește efortul omului. [...] Unii au auzit chemarea lui Dumnezeu și au răspuns pozitiv. Fiecare inimă sfințită să răspundă acum, străduindu-se să proclame solia dătătoare de viață! Dacă bărbații și femeile își vor asuma cu umilință și credincioșie lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o și le-a rânduit-o, puterea divină se va manifesta prin convertirea multor oameni la adevăr. Rezultatele eforturilor lor vor fi minunate.

Domnul îi invită pe urmașii Săi din toată lumea să semene pretutindeni de-a lungul apelor. Este important să ascultăm de porunca Lui. Aceasta înseamnă să împărțim cu alții neîncetat darurile pe care le-am primit din cer. Cauza lui Dumnezeu are nevoie de lucrători consacrați și are nevoie de bani. Oare vom cheltui în continuare resursele noastre pe lucruri neesențiale, în vreme ce lucrarea este neglijată și neîncheiată? Oare nu ne vom pocăi de indiferența noastră față de lucrarea aceasta și nu ne vom ruga pentru discernământ spiritual, ca să vedem și să înțelegem nevoile ei urgente, așa cum ar trebui?

Spiritul dărnicii este spiritul cerului. Dragostea și sacrificiul de Sine al lui Hristos se văd pe cruce. El a dat tot ce avea și apoi S-a dat pe Sine Însuși pentru ca omul să poată fi salvat. Crucea lui Hristos apelează la bunăvoința fiecărui urmaș al Mântuitorului binecuvântat. Spiritul ilustrat aici este acela de a da iar și iar. Acest spirit transpus în bunăvoință practică și în fapte bune este adevăratul rod al vieții creștine.

Nevoia de convertire

Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de bărbați și femei care au învățat de la Hristos. În clipa în care lucrătorii lui Dumnezeu Îl văd așa cum este, ei se vor vedea pe ei înșiși așa cum sunt și Îi vor cere să îi transforme în ceea ce ar trebui să fie. Egoismul face din oameni o piedică, nu un sprijin. Putem să ne vedem defectele în lumina lui Dumnezeu și putem să le remediem prin puterea Sa.

În ziua de pe urmă, când pământul va trece, cel care și-a strâns comori în cer va vedea rodul vieții lui. Dacă am luat aminte la cuvintele lui Hristos, atunci când ne vom aduna în jurul marelui tron alb vom vedea sufletele salvate prin intermediul nostru și vom afla că ele au contribuit la salvarea altora și altora – o mare mulțime de oameni ajunsă în cerul de liniște ca rezultat al efortului și credincioșiei noastre, ca să-și

aștearnă coroanele la picioarele lui Isus și să-L laude de-a lungul veacurilor nesfârșite. Cu câtă bucurie îi va privi lucrătorul lui Hristos pe acești oameni răscumparați, care sunt părtași la slava Răscumparatorului! Cât de mult vor prețui cerul cei care au fost devotați în lucrarea de salvare a sufletelor!

Cu cât ne apropiem mai mult de încheierea istoriei pământului, cu atât mai înșelătoare vor fi capcanele vrăjmașului. Odată cu trecerea timpului, atacurile lui vor deveni mai furioase și mai frecvente. Efortul suprem al lui Satana este acela de a-i ademini și amăgi, dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși – biserica și slujitorii lui Hristos. [...] Dacă îi poate păcăli să fie indiferenți față de înalta lor chemare, are victoria asigurată. La momentul acesta, este nevoie de o convertire completă și de o consacrare din toată inima. Cel care are o legătură strânsă cu Hristos va fi întărit să reziste la comploturile vrăjmașului. Siguranța noastră stă în aplicarea din toată inima a adevărilor Biblicii. Când ne umilim înaintea lui Dumnezeu, primim puterea Lui salvatoare.

Trebuie îndeplinită o mare lucrare în țările străine și o lucrare la fel de mare trebuie îndeplinită în țară; căci printr-un efort consacrat și credincios depus pentru lucrarea din țară vor fi câștigați lucrători pentru Dumnezeu care să plece în țările străine și să vestească adevărul. [...]

Trebuie lucrat cu toate categoriile de oameni. În timpul activității noastre, vom întâlni oameni de diferite naționalități. Nu trebuie să îi lăsăm neavertizați pe niciunul dintre ei. Domnul Isus a fost darul oferit de Dumnezeu întregii lumi – nu numai claselor înalte și oamenilor de o anumită naționalitate, în defavoarea altora. Harul Lui mântuitor învăluie lumea. [...] Iar când slujitorii lui Dumnezeu ies din letargie ca să răspândească lumina, toate popoarele se arată dornice să se implice ca unelte alese de Dumnezeu.

Sunt mulți oameni care își doresc un talent special cu care să realizeze o lucrare extraordinară, în vreme ce neglijează datoriile care le sunt la îndemână, a căror îndeplinire le-ar face viața frumoasă. Acești oameni să plece la lucru, pornind în lucrarea care le este cel mai la îndemână pe cărarea vieții! Succesul nu depinde atât de mult de talent, cât de energia și dispoziția sfințită! [...]

Dragostea față de Hristos să fie motivația

Dacă iubirea lui Hristos ne umple inima, ea se va vedea în viața pe care o ducem. Dacă sunteți pregătiți pentru un anumit domeniu de slujire, acest lucru se va dovedi când faceți tot ce puteți mai bine în lucrarea care vă este cel mai

la îndemână. Fiți conștiincioși în tot ce faceți! Nu vă descurajați dacă începutul pare neînsemnat, ci puneți-vă ținte înalte și depuneți eforturi serioase să le atingeți! Nu vă descurajați din cauza obstacolelor! Concentrați-vă eforturile ca să depășiți aceste obstacole! Perseverati și veți avea succes!

Depuneți eforturi serioase în locul unde sunteți și acolo unde se află oameni! Cuvântul lui Dumnezeu a fost parcă ascuns sub un obroc. Acesta trebuie explicat aceluia care nu cunosc cerințele lui. Cercetați Scripturile împreună cu cei care doresc să fie învățați. [...]

Solia mea pentru poporul nostru este: „Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș!”

Când cei din Samaria au venit la Hristos la chemarea femeii samaritence, Hristos le-a spus ucenicilor că samaritenii erau ca o holdă de grâu gata pentru seceriș: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp.”

Cum a început acest seceriș? Cu o singură femeie – prin prezentarea adevărului unei singure femei care, la rândul ei, l-a prezentat altora; căci ea s-a dus în sat și le-a zis oamenilor: „Veniiți.” Ei au venit, au ascultat și așa a început secerișul. [...] Ca rezultat al trudei ei, „mult mai mulți au crezut” în El. Iată mărturia lor: „L-am auzit noi înșine și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.”

O astfel de lucrare trebuie să fie realizată și azi. Mulți se pregătesc pentru seceriș, dar fără să-și dea seama. În momentul acesta, fiecare cuvânt și fiecare faptă a noastră trebuie să aibă un scop precis. [...] Lucrătorii trebuie să-și facă partea. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se trezească din indiferența și egoismul lui și să manifeste dorința de a se lăsa folosit de Dumnezeu.

Chemare la acțiune

Frații și surorile mele, treziți-vă și luminați-vă! A sosit timpul să depunem toate eforturile ca să ducem ultima solie în lume. Fac apel la toți cei care pot să participe la lucrare, să se apuce de lucru chiar acum. [...]

Prima și cea mai mare poruncă a lui Dumnezeu este aceasta: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Iar a doua este la fel ca prima: „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

Domnul ne trimite învățături repetate, subliniind faptul că este important să devenim lucrători serioși și săngucioși. Avem de realizat o lucrare importantă, o

lucrare care nu poate suferi amânare, o lucrare care poate fi îndeplinită numai în puterea și prin puterea Duhului și sub îndrumarea și călăuzirea lui Hristos. Fiecare credincios să se dovedească acum a fi un împreună-lucrător cu Dumnezeu. Deosebiri să fie înlăturate, la fel ca orice discuții ușoare și nesemnificative. Domnul va lucra prin orice suflet care își va supune inima și viața sub controlul Său. Dumnezeu le va împărtași neprihănirea Sa tuturor celor care vor să fie călăuziți de Duhul. El le încredințează urmașilor Săi adevărați putere de

convingere, puterea harului și a adevărului Său, o dragoste profundă și constantă față de lucrarea Sa din țară și de peste hotare. El le dă inimii dorința să lucreze conștiincios împreună cu Hristos. Lucrarea misionară nu va rămâne fără rod cu niște lucrători care dețin astfel de daruri.

Un viitor glorios

Împărăția harului se întemeiază chiar acum,

pe măsură ce inimile pline de păcat și răzvrătire se predau zi după zi în stăpânirea dragostei Sale. Însă întemeierea deplină a împărăției harului Său nu va avea loc decât la a doua venire a lui Hristos în lumea aceasta. „Domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri” vor fi date „poporului sfinților Celui Preaînalt”. Ei vor moșteni împărăția care le-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Iar Hristos va primi mare putere și stăpânire. [...]

Însă, înainte de aceasta, Isus a zis: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.” Împărăția Sa nu va veni până ce vestea bună a harului Său nu va ajunge în toată lumea. De aceea, când ne predăm lui Dumnezeu și câștigăm alte suflete pentru El, noi grăbim venirea Împărăției Sale. Numai cei care se dedică lucrării Sale, spunând: „Iată-mă, trimite-mă”, ca să le deschidă ochii orbilor, ca să-i întoarcă pe oameni „de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satana la Dumnezeu” – numai ei se roagă cu sinceritate: „Vie Împărăția Sa.”

(Ellen White, „Ca mărturie pentru toate neamurile”, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 14 noiembrie 1912)

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Care este partea noastră în activitatea de mărturisire a lui Hristos?
2. Din ce cauze poate deveni o persoană o piedică, și nu un ajutor?

Ellen G. White s-a numărat printre fondatorii Bisericii Adventiste, iar membrii adventiști cred că are darul profetiei.

În revărsatul zorilor

ION BUCIUMAN

*Este un râu ale cărui izvoare înveselesc cetatea
lui Dumnezeu, sfântul locaş al locuinţelor Celui
Preaînalt. Dumnezeu este în mijlocul ei: ea nu se
clatină; Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.*

(Psalmi 46,4.5)

Psalmul 46 este o adevărată cântare a speranței. În acest imn al fiilor lui Core, este descrisă foarte plastic scena evenimentelor finale, iar în mijlocul tabloului, cetatea lui Dumnezeu care nu se clatină. Mesajul central al acestei scripturi este speranța, pacea și încrederea pe care le oferă Dumnezeu poporului Său aflat în momente supreme. În jur, totul se mișcă de la locul lui. Elementele naturii și-au ieșit din matcă. Munții se năpustesc în mare cu un sunet asurzitor. Popoarele se frământă. Peste tot este vărsare de sânge. Violența umană întrece orice măsură. Oamenii leșină de spaimă. Dar cetatea lui Dumnezeu continuă să fie un loc sigur și ferit de amenințare. Semnele speranței abundă, iar pacea divină răzbate deasupra furtunii.

Motive serioase de îngrijorare

Un raport recent întocmit de ONU indică un număr impresionant de motive serioase de îngrijorare privind siguranța vieții oamenilor pe pământ. Primul pe listă este dezechilibrul dintre producție și consum. Acest lucru înseamnă că omenirea produce mai puțin decât consumă – un neajuns major care poate alimenta starea de tensiune și conflict în care ne aflăm deja. Instabilitatea socială se pare că este alimentată foarte mult și de creșterea continuă a prețurilor la energie și hrană. Această instabilitate influențează în mod direct migrația pentru muncă și diminuează capacitatea autorităților de a ține lucrurile sub control. Apoi pe listă urmează criza apei de băut, încălzirea globală și altele.

Un documentar recent ne avertizează de pericolul întunecării planetei datorită poluării industriale excesive. Astfel, încălzirea și răcirea atmosferei terestre formează un cuplu instabil deosebit de periculos și greu de influențat și de stăpânit. Un cercetător de peste ocean a observat că în cele trei zile în care avioanele americane au rămas la sol, din cauza atacului din 11 septembrie 2001, deja temperatura medie din zonă a crescut cu un grad Celsius. Pornind de la această observație, studiile au condus la concluzii de-a dreptul halucinante. În ultimii ani, cerul nostru s-a întunecat cu până la 30% în diverse locuri din lume.

Avem motive serioase de neliniște și în ceea ce privește stabilitatea economică și financiară. Mari bănci și corporații care se considerau adevărate embleme ale stabilității și bunăstării se clatină și dispar, lăsând în urmă pierderi imense. Efectul social pe termen lung este greu și de evaluat, darămite de a fi prevenit sau gestionat.

Nu mai avem loc să discutăm despre distrugerea familiei sau despre pierderea valorilor spirituale considerate de secole ca fiind indiscutabile. Apoi ce să mai spunem despre asaltul general al spiritismului, sub toate formele sale de manifestare, sau despre imoralitate și corupție, despre delincvența generală și juvenilă, despre moda „emo” care-i amenință pe adolescenții noștri. Planeta este tot mai amenințată, tot mai bolnavă și tot mai săracă, pe zi ce trece.

Pe de altă parte, nu putem trece cu vederea facilitățile pe care ni le pune la dispoziție tehnologia din ce în ce mai avansată. Vorbim și comunicăm tot mai mult și mai ieftin. Călătorim în mașini din ce în ce mai performante. Inventăm tot felul de soluții și mașini care să ne facă munca mai plăcută și mai ușoară. Dar pot oare toate acestea să ne

vindece de teama generală care ne cuprinde din ce în ce mai mult? Ce ne mai rezervă viitorul? Mai avem vreo speranță? Îi mai pasă cuiva de noi?

„Este un râu”

Scenele finale descrise în Psalmul 46 depășesc cu mult în dramatism rapoartele noastre actuale. Aici este ilustrată confuzia și dezordinea planetară fără precedent. Este Ziua Domnului prevestită de proroci și confirmată de Evanghelie. Pământul se clatină și puterile cerului sunt zguduite. Oameni își dau suflul de groază.

În contrast cu marea angoasă din jur, în cetatea lui Dumnezeu este liniște, pace și ocrotire. Ca și pe vremea ieșirii din Egipt, în jurul poporului sfinților domnește calmul prezenței divine. Semnul acestei prezențe este râul vieții care udă cetatea celor mântuiți. Dincolo de faptul că râul vieții constituie o realitate fizică a făgăduinței lui Dumnezeu, prezența și efectele acestui râu sunt un semn al speranței și o metaforă a grijii Sale vindecătoare.

Prin râul de apă vie, Dumnezeu ilustrează puterea Sa de a da ființă și a susține întreaga suflare creată. Apa vieții le conferă prospețime și putere tuturor celor care o folosesc prin credință. Apa vieții spală orice murdărie și îndepărtează orice ar putea crea disconfort sau neîmplinire. Totul este curat și în bună stare, câtă vreme rămâne în apropierea apelor vieții, care vin din scaunul de domnie al lui Dumnezeu.

„Sfântul locaș al Celui Preaînalt”

În Templul lui Dumnezeu se concentrează cele mai multe semne de speranță. Planul de Mântuire este prezentat aici în detaliu. Aici lucrează Mântuitorul nostru ca Mare-Preot al Locului Preasfânt. Principiul jertfei ispășitoare și îndepărtarea totală și definitivă a păcatului din lume sunt tot atâtea vești bune care vin din Sanctuar.

Ceea ce oferă consistență și credibilitate lucrării lui Dumnezeu este însăși prezența Sa pe tronul de slavă al Casei Sale. Unde altundeva poate fi El mai acasă decât în locuința Sa? Potrivit puterii Sale de a-Și supune toate lucrurile, Dumnezeu poate fi prezent oriunde și oricând, dar nicăieri nu este El mai prezent decât în Casa Sa. Aici ne descoperă slava caracterului Său, frumusețea iubirii Sale și așteaptă din partea noastră adorația și lauda pe care le merită.

Iertarea și sfințirea sunt cele două brațe ale mântuirii noastre, iar Templul este locul în care se plămădesc și se împlinesc amândouă. Aceasta este nădejdea slavei – Hristos în noi –, iar această lucrare tainică se săvârșește în Sfântul Locaș al Celui Preaînalt. Placa turnantă a mântuirii noastre se află în lucrarea lui Hristos în noi și în Sanctuarul ceresc, în același timp.

Intenția lui Dumnezeu de a așeza din nou lucrurile și de a face un cer nou și un pământ nou este exemplificată generos în lecțiile de la tabernacul. Sărbătorile anuale din Vechiul Testament ilustrează cum nu se poate mai bine pașii lui Dumnezeu în a-l conduce pe poporul Său din Egiptul lumii, în corturile veșnice ale mântuirii. Este speranță în sanctuar cât nu încapă în suflet, iar semnele acestei speranțe abundă.

„Dumnezeu este în mijlocul ei”

Prezența lui Dumnezeu se extinde dincolo de marginile Sfântului Locaș. El Se manifestă cu putere și măreție în întreaga creație. Efectele prezenței Sale sunt însă diferite, în funcție de locul și mai ales de semnificația aceluia loc. În tabăra vrăjmașilor Săi, prezența lui Dumnezeu înseamnă moarte și distrugere; în sânul poporului Său, El aduce pace și ocrotire. Când Dumnezeu este în mijlocul cetății Sale, ea devine invincibilă. Locuitorii ei nu au niciun motiv să se teamă.

Simțământul colectiv al familiei, atunci când tatăl este acasă, constituie o vagă imagine a ceea ce înseamnă faptul că Dumnezeu este în mijlocul cetății Sale. El a fost întotdeauna ca un turn de scăpare pentru poporul Său. Uneori această prezență a fost foarte puțin percepută, iar membrii familiei Sale au fost cuprinși de îndoială și necredință. Dar de această dată prezența divină se manifestă cu evidentă putere, ceea ce le dă mântuiților un puternic simțământ de apartenență la Dumnezeul lor. Ei au acum permanent între ei dovezile bunăvoinței divine. Când dincolo de ziduri vinuește furtuna mâinii divine, dincoace de ziduri este adăpost și bine.

Tatăl nostru ceresc este permanent doritor să Se afle în mijlocul copiilor Săi. Este foarte important dacă ei apreciază și doresc această prezență. Lui Dumnezeu Îi place să fie chemat și să fie apreciat pentru bunăvoința de a fi ocrotitorul copiilor Săi. Noi trebuie să deprindem chiar de pe acum umblarea și trăirea în prezența Sa. Unul dintre cele mai folositoare exerciții prin care deprindem practica prezenței Sale este rugăciunea personală și colectivă. El apreciază mult dorința noastră de a fi împreună cu El, și acum, și în toiul evenimentelor finale.

„În revărsatul zorilor”

Pentru cei care stau de veghe, revărsatul zorilor este cea mai grea perioadă de serviciu. Oboseala adunată își spune cuvântul. Reflexele se diminuează, simțurile nu mai funcționează normal, acuitatea percepțiilor este slăbită, forța de reacție și capacitatea de luptă și apărare se află în dificultate. Revărsatul zorilor este o perioadă critică. Acum, dușmanul poate lansa atacul final și lupta se poate pierde. Încheierea unui lucru îi determină acestuia calitatea. Numai dacă este dusă cu bine până la sfârșit, lupta va fi încununată de biruință.

Dumnezeu intervine în marea luptă chiar într-un asemenea moment de criză. În revărsatul zorilor este cel mai prielnic timp pentru Dumnezeu să lucreze. De fapt, marea biruință finală este în totalitate realizarea lui Dumnezeu. El intervine în favoarea copiilor Săi care nu ar avea nicio altă resursă sau sprijin, dacă nu ar avea de partea lor prezența lui Dumnezeu. El asigură atât supraviețuirea

mântuiților, cât și eradicarea vrăjmașilor. Cu o singură mișcare a drepte Sale biruitoare, soarta marii lupte este stabilită definitiv.

Acum, la încheierea Săptămâni de Rugăciune, suntem chemați să privim cu și mai multă seriozitate și pătrundere spirituală în jur și, conștienți de slăbiciunea și vulnerabilitatea noastră, să căutăm semnele speranței în lumina Cuvântului divin. Printr-o experiență spirituală proaspătă și atentă, să ne reconsiderăm și să ne refacem relația de apartenență la poporul lui Dumnezeu. Favoarea divină va fi binevoitoare în revărsatul zorilor numai față de aceia care s-au dovedit a fi ascultători și credincioși până la sfârșit.

*Noi trebuie să
deprindem chiar de
pe acum umblarea și
trăirea în prezența Sa.*

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚIE:

1. Care sunt avantajele imediate ale adevăraților închinători ai lui Dumnezeu, într-o lume frământată de multiple amenințări și pericole?
2. În ce măsură, totuși, poporul lui Dumnezeu este expus disperării și neajunsurilor de care are parte lumea întreagă?
3. Ce semne de speranță găsim în doctrina despre Sanctuar și cum este prefigurată viitorul prin această învățătură?
4. Care sunt obstacolele care ne împiedică să vedem semnele speranței ce abundă în Scriptură și în viața de zi cu zi?
5. Cereți-I Domnului, în rugăciune, alifia Duhului Sfânt care să ne lumineze privirea și să ne umple sufletul de bucurie în așteptarea împărăției veșnice!

*Ion Buciuman este
pastor în comunitatea
Labirint și realizator
de emisiuni la
SperanțaTV.*

Țemnele speranței

P R E L E G E R I P E N T R U C O P I I

DEENA BARTEL-WAGNER

Atenție la semne!

Text de memorat:

„Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă.” (Matei 24,33)

Introducere

Arătați-le copiilor diferite semne și indicatoare și întrebați-i ce înseamnă fiecare. Discutați despre motivul pentru care avem nevoie de ele în viața de zi cu zi. Spuneți-le că în timpul săptămânii vor învăța despre câteva semne speciale pe care ni le-a dat Dumnezeu în Biblie.

Povestire

Cristina se pregătea să plece împreună cu familia ei în tabără și nu mai putea de nerăbdare. Nu mai fuseseră niciodată în tabără, dar Cristina era convinsă că îi va plăcea foarte mult să urce pe munte și să doarmă noaptea într-un cort, sub cerul liber.

Când au ajuns la cărăruia de munte, și-au luat fiecare rucsacul în spinare și au început să urce. În timp ce urca muntele, Cristina admira florile și copacii. În același timp, urmărea marcajele albe de pe copaci, care le indicau încotro ducea cărarea.

– Hei, tată, strigă Daniel, fratele Cristinei. Ai observat indicatoarele despre urși? Am văzut un semn mai devreme și acum un altul.

– Da, i-a zis tata, însă în ghidul pentru drumeții nu se spunea nimic despre urși. Nu cred că trebuie să ne facem griji.

Și-au continuat drumul și au ajuns în unele locuri în care copacii mai tineri erau ruși. În alte locuri, au văzut niște urme de labe, dar nimeni nu știa ce erau. Spre după-amiază, au ajuns cu toții la locul de campare, unde și-au instalat corturile.

Cristina a avut impresia că aude niște zgomote în tufișuri, dar nu a văzut nimic.

Apoi s-a făcut întuneric și s-au pregătit să meargă la culcare.

– Agățăm undeva bagajele cu mâncare? a întrebat Daniel.

El aflase din cărți că e bine ca în drumeții să pui mâncarea într-un sac, pe care să îl legi și să îl agăți într-un copac. În felul acesta, chiar dacă erau urși în zonă, nu aveau cum să ajungă la mâncare.

În timpul nopții, s-a auzit un zgomot în camping. *Oare cine-o fi?* s-a întrebat Cristina. Deodată s-a auzit un trosnet. Cristina a ieșit tiptil-tilptil din sacul de dormit și a desfăcut fermoarul cortului. Incredibil! În mijlocul campingului era un urs. Umbla prin bagajele cu mâncare.

Cineva a început să facă zgomot cu o bucată de metal. Ursul s-a speriat și a plecat în fugă. Cristina a ieșit din cort și a intrat repede în cortul părinților ei, strigând:

– Ați văzut ursul?

Nu după mult timp, toți turiștii s-au adunat să discute.

– Daniel, ai avut dreptate! i-a zis tata. Deși am văzut atât de multe indicatoare care ne spuneau că există urși în zonă, nu am ținut cont de ele. Data viitoare vom fi mai atenți.

Lecție

Isus le-a spus ucenicilor că Se va întoarce să îi ia la cer. Ei L-au întrebat de unde aveau să știe când Se va întoarce. În Matei 24 avem o listă cu lucrurile care se vor întâmpla înainte ca El să vină. Isus vrea ca urmașii Lui să știe că vor trece printr-o perioadă dificilă în viitor. Însă, în același timp, dorește ca ei să aibă încredere în promisiunea pe care le-a făcut-o.

Isus ne-a dat multe semne. El vrea să fim atenți la ele și să nu ne pierdem speranța. Isus va veni iar!

Aplicație

Citiți Matei 24. Folosind imagini din ziare și din alte surse, ajutați-i pe copii să realizeze un colaj al evenimentelor mondiale care corespund cu semnele biblice ale revenirii lui Hristos.

Discuție

1. Ce semne a văzut familia din povestire în timpul drumeției? Cu privire la ce avertizau ele?
2. Pentru cine sunt semnele din Matei 24?
3. De ce le-a oferit Isus urmașilor Săi semnele care aveau să anunțe revenirea Sa?
4. Cum ar trebui să ne simțim când vedem că aceste semne devin realitate pretutindeni în jurul nostru?

Activitate

Pentru copiii mai mici, desenați trâmbițe pe o coală de carton de culoare galbenă și decupați-le. Folosiți-le când cântați o cântare despre vestirea revenirii lui Hristos.

O așteptare foarte îndelungată

Text de memorat:

„Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.” (Evrei 10,23)

Introducere

Arătați-le copiilor un calendar și întrebați-i când își sărbătoresc ziua de naștere. Întrebați-i dacă o așteaptă cu nerăbdare. Cum s-ar simți dacă ar trebui să aștepte ziua de naștere mai mult de un an?

Povestire

– De cât timp Îl cunoști pe Isus? l-a întrebat Claudiu – un băiat de 9 ani – pe bunicul, în timp ce s-a cuibărit în brațele lui.

– Cam de când eram de seama ta, i-a răspuns bunicul zâmbind. Imediat ce am aflat despre El, mi-am dorit foarte mult să fie Prietenul meu pentru tot restul vieții.

– Și eu la fel, a spus Claudiu. Lecția de săptămâna asta de la Școala de Sabat este despre a doua venire. A trecut mult timp de când Isus a zis că Se va întoarce pe pământ.

– Așteaptă-mă puțin aici, pe canapea, i-a zis bunicul. Vreau să-ți arăt ceva.

Când s-a întors, bunicul avea în mână două cărți.

– Îmi citești o poveste? l-a întrebat Claudiu.

– Nu, vreau să îți povestesc ceva. Am aici Biblia familiei, veche de 150 de ani. Este în limba germană. Stră-străbunicul tău și soția lui credeau că Isus avea să vină curând. Ei și-au dorit să aibă o Biblie unde să noteze istoria familiei lor.

Cealaltă carte era plină cu fotografii de familie.

– Uite, în fotografia asta sunt străbunicii tăi. Datorită lor, mulți membri ai familiei L-au urmat pe Isus. Ce s-ar fi întâmplat dacă ei s-ar fi descurajat și ar fi renunțat la convingerea că Isus va reveni?

– Probabil că noi nu am mai fi auzit această istorie, a răspuns Claudiu.

– Așa este. Când mă gândesc la semnele din Biblie, îmi vine în minte numărătura inversă. Noi știm că înainte să vină Isus, trebuie să se întâmple anumite lucruri. Însă nu putem să fim preocupați numai de semne. Trebuie să vorbim cu El în fiecare zi și să trăim cum vrea El.

– Ai dreptate, bunicule. Poate că nu am mai fi aflat despre Isus dacă strămoșii noștri și-ar fi pierdut speranța.

– Eu mă bucur foarte mult să le vorbesc oamenilor despre revenirea lui Isus, a spus bunicul.

– Grozav! Vreau și eu să încerc. Vreau să fiu bucuroș, și nu descurajat. Mă duc chiar acum la prietenul meu de peste drum!

Lecție

Isus le-a spus ucenicilor că înainte de revenirea Sa, se vor întâmpla anumite lucruri. El dorea ca ucenicii să le spună tuturor oamenilor despre El. Ucenicii nu și-au pierdut speranța în revenirea Sa. Isus a mai spus că în lume aveau să fie multe necazuri. Aveau să fie cutremure, tsunami și războaie. Bunicii și

bunicile, mămicile și tăticii au trecut prin astfel de necazuri, însă Isus nu a venit încă.

Aplicație

Isus nu ne-a spus când va reveni. Însă ne-a spus să Îl așteptăm și să nu ne descurajăm; să fim mereu pregătiți, pentru că nu știm când Se va întoarce să ne ducă în cer. [Citiți Matei 24,42-44 și apoi explicați versetele.]

Când vedem că semnele revenirii lui Isus se împlinesc în jurul nostru, să luăm Biblia și să citim ce ne-a spus Isus despre ele. [Citiți Matei 24,29; Apoc. 6,12.13 și Luca 21,25-28.] Isus a promis că va veni din nou; și Se va ține de cuvânt. Chiar dacă ni se pare că trebuie să așteptăm mult, să nu uităm că lui Isus Îi este dor să fie cu noi, tot așa cum și nouă ne este dor să fim cu El.

Discuție

1. Nu trebuie să ne temem de revenirea lui Isus, ci trebuie să fim bucuroși. De ce? (Luca 21,28)

2. Ce puteți face împreună cu familia ca să vă pregătiți pentru venirea lui Isus?

3. Cum s-au simțit ucenicii când Isus nu a venit în timpul vieții lor?

Activitate

Învățați-i pe copii un cântec despre revenirea lui Isus. Cântați-l împreună cu grupa, ca într-o familie. De fiecare dată când sunteți descurajați pentru că Isus întârzie să vină, amintiți-vă că revenirea Lui este sigură. Acest lucru ne inspiră speranță.

Călătorie spre un loc sigur

Text de memorat:

„Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem?
Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?
[...] Chiar o oștire de ar tăbări împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aş fi.” (Psalmi 27,1-3)

Introducere

Dați-le copiilor hârtie și carioci sau creioane colorate.
Cereți-le să deseneze lucruri de care le este frică.

Povestire

– Copii! Veniți repede! a strigat mama.
Andra și Geo au venit repede ca să vadă ce voia mama de la ei.
– Faceți-vă bagajele! Trebuie să plecăm chiar acum. Aici nu mai suntem în siguranță.

Membrii familiei Kendall locuiau în Africa, unde lucrau ca misionari. Acolo, le vorbeau cu bucurie oamenilor despre Isus.

O parte din cetățenii țării nu erau mulțumiți de conducătorii guvernului. Ei au fost numiți *rebeli* pentru că provocau multe probleme. Într-o zi, rebelii s-au dus la piață unde au început să răstoarne mesele. Au lovit vânzătorii. La scurt timp, au sosit soldații ca să încerce să-i potolească. Însă rebelii s-au supărat și mai tare.

Din clipa aceea, au pus la cale un marș de proporții care avea să treacă prin oraș. Rebelii și-au propus să pună stăpânire pe guvern. În oraș s-a răspândit vestea că începuse marșul. Urma să treacă tocmai prin fața casei familiei Kendall. De aceea, ei trebuiau să plece imediat, fiindcă viața lor era în pericol.

– Mi-e frică, zise Andra. Nu înțeleg de ce trebuie să plecăm!
– Dumnezeu l-a trimis la noi pe Bernard, vecinul nostru, ca să ne avertizeze să plecăm din timp, le-a explicat mama.

– Nu știm când ne vom putea întoarce acasă, a zis tata. Rebelii au ajuns și în zona orașului în care locuim noi și s-ar putea să mai dureze puțin până când vom putea să stăm din nou aici.

– De ce sunt atât de supărați rebelii? a întrebat Geo.

Tata i-a explicat că uneori oamenii se supără atât de tare, încât nu vor să mai audă glasul lui Dumnezeu care le vorbește.

– Dacă vrem ca Isus să fie Prietenul nostru, nu le facem altora rău nici prin ceea ce spunem, nici prin faptele noastre.

Tata le-a mai spus copiilor că nu trebuie să le fie teamă, chiar dacă viața lor e în pericol din cauza acestor oameni furioși. Isus este cu ei.

– Toți cei care sunt prieteni cu Isus sunt liniștiți, chiar și în fața pericolelor.

lecție

Când a trăit pe pământ, Isus le-a spus ucenicilor că Ierusalimul avea să fie atacat. Le-a mai spus și că acest atac avea să fie semn că trebuie să plece din cetate. El le-a dat un semn după care să se ghideze.

Atacul asupra Ierusalimului a avut loc exact așa cum a spus Isus. La un moment dat, atacul a fost întrerupt, iar atunci creștinii au părăsit cetatea fără să pățească nimic rău. Ceilalți evrei nu știau despre acest semn și mulți au murit în urma atacului.

Isus ne-a dat câteva semne și o cale de scăpare. Cei care se încred în El trebuie să fie atenți la aceste semne, să aibă încredere în Isus, să asculte de El și să facă ceea ce El i-a învățat.

Aplicație

Isus ne-a dat câteva semne pentru vremea în care trăim. Unul dintre semnele care se împlinesc înainte de venirea Sa este acela că oamenii își fac tot mai mult rău unii altora. Ei nu vor să audă glasul lui Dumnezeu care le vorbește. Când vedem că se întâmplă aceste lucruri, să știm că venirea lui Isus este aproape. Vestea bună este că Isus are un plan de salvare a noastră. El va veni să ne ia la cer. Nu trebuie să ne fie frică de nimeni.

Discuție

1. Cu ce pericol s-a confruntat familia Kendall?
2. Ce le-a spus Isus ucenicilor cu privire la viitorul Ierusalimului?
3. De ce i-a avertizat Isus pe creștini?
4. Ce semne ne spun că Isus va veni foarte curând?

Activitate

Cereți-le copiilor să interpreteze pe roluri cele două părți ale lecției biblice de azi. Mai întâi, ajutați-i să interpreteze scena în care Isus i-a avertizat pe ucenici despre atacul asupra Ierusalimului. Apoi să interpreteze scena părăsirii cetății. Cereți-le să spună ce cred că și-au luat oamenii cu ei, ținând seama de faptul că trebuiau să plece imediat.

Noi suntem protectorii pământului

Text de memorat: „Apoi, Dumnezeu a zis: 'Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.'” (Gen. 1,26)

Introducere

Arătați-le copiilor imagini cu animale pe cale de dispariție, cu lacuri și izvoare poluate și cu străzi pline de gunoaie.

Povestire

Doamna Chelson a intrat în clasă și a spus:

– Astăzi avem un invitat special: domnul Eduard.

Corina s-a așezat în bancă, plină de curiozitate. Îi plăcea foarte mult când veneau musafiri în școala lor, pentru că afla lucruri noi de la ei. Ea era curioasă să afle despre ce avea să le vorbească domnul Eduard.

– Vreau să vă vorbesc despre un proiect special și despre cum puteți participa și voi, le-a zis domnul Eduard. Oamenii din orașul nostru aruncă zi de zi multe gunoaie pe stradă. Unele dintre aceste lucruri aruncate pot fi refolosite. Știți cum se numesc acestea?

Corina a ridicat mâna bucuroasă și a zis:

– Se numesc „materiale reciclabile”.

– Așa este, a răspuns domnul Eduard. Recipientele din plastic sau sticlă și hârtia pot fi reciclate pentru a păstra curățenia în oraș și pentru a reduce cantitatea de deșeuri. Iată ce puteți face voi ca să ne ajutați.

Și domnul Eduard le-a înmănat elevilor niște afișe și fluturași pe care să le împartă vecinilor și prietenilor lor.

Corina era convinsă că putea și ea să dea o mână de ajutor. Familia ei luase deja hotărârea de a nu cumpăra decât lucruri pe care să le poată refolosi. O altă regulă pe care o respectau era să stingă lumina în camerele unde nu mai stăteau. Acum puteau să ajute colectând materiale reciclabile.

Corina s-a dus acasă și le-a povestit părinților ei despre proiect, iar ei au fost de acord să participe.

– Știți că va începe un program pentru reciclarea deșeurilor, a zis tata. Ne vor da niște cutii speciale de gunoi: una pentru sticle, alta pentru plastic, iar alta pentru hârtie. Va veni cineva să le ridice săptămânal.

Corina știa că era important să contribuie la ocrotirea pământului, pentru că era creștină. S-a dus la bibliotecă și a căutat să afle câteva date despre poluare și despre efectul ei asupra animalelor și a oamenilor.

La școală, Corina a participat la un proiect în care elevii strângeau gunoaiile de pe o anumită porțiune de drum. La sfârșitul zilei, era foarte obosită, dar și fericită, în același timp.

– Sunt convinsă că i-am ajutat pe oameni să înțeleagă faptul că e important să avem grijă de lucrurile din jurul nostru.

Lecție

Când i-a creat pe oameni, Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei să aibă grijă de Grădina Edenului. Nu știm cu exactitate ce anume trebuiau să facă, dar Dumnezeu i-a ajutat să afle care era datoria lor. După ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu le-a spus că vor stăpâni pământul. Trebuiau să aibă grijă de pământ și să îl protejeze.

A avea grijă de ceva în mod responsabil se numește „administrare, a administra”. Noi putem fi administratori înțelepți ai banilor și ai caselor în care locuim. Și creștini fiind, trebuie să avem grijă și de mediul înconjurător. În zilele noastre, mulți oameni sunt lacomi și vor să aibă tot mai multe lucruri. Când cumpărăm mai mult decât avem nevoie, suntem nevoiți să aruncăm ceea ce este în plus. Din această cauză, se adună mai multe gunoaie și nu mai avem unde să le aruncăm.

Aplicație

De multe ori, faptele vorbesc mai tare decât cuvintele. [Încurajați-i pe copii să stea de vorbă cu vecinii lor și să planifice o zi pentru strângerea gunoaielor. Sugerați-le ca la sfârșit să cântărească gunoaiile adunate. Discutați despre alte modalități de a păstra curățenia în cartier.]

Discuție

1. Dacă Isus vine în curând, mai trebuie să ocrotim pământul? De ce?
2. Ce este reciclarea și cum ne ajută ea să păstrăm curățenia în localitatea noastră?
3. De ce trebuie să ocrotim mediul?

Activitate

Cereți-le copiilor să realizeze un poster despre modalitățile în care pot ocroti pământul. Sugerați-le să includă: stingerea luminii la ieșirea din cameră; reciclarea hârtiei, a recipientelor din plastic, sticlă sau aluminiu; economisirea apei; păstrarea purității apei prin aruncarea deșeurilor la gunoi etc. Alegeți împreună cu membrii familiei ce anume doriți să faceți pentru a fi buni administratori ai mediului înconjurător.

Un om sincer

Text de memorat:

„Ca să fiți fără prihană și curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără vină în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.” (Fil. 2,15)

Introducere

Rulați strâns un prosop de hârtie. Cereți-le copiilor să tragă de el ca să vadă cât este de tare. Apoi stropiți cu puțină apă mijlocul prosopului. Apa reprezintă nesinceritatea. După

aceea, cereți-le să tragă din nou de prosop. Se va rupe pentru că a fost udat.

Povestire

– Andrei, zise mama mâhnită, ai început să minți. Acesta este un obicei rău. Nu mai știu când să te cred și când nu.

Andrei nu voia să mintă. Știa că minciuna îi supără pe părinții lui. În zilele care au urmat, el s-a străduit să spună numai adevărul. La școală, învățătoarea l-a întrebat dacă a terminat tema. El a răspuns că nu a reușit să o termine pentru că a ales să se plimbe cu bicicleta.

Acasă, tata l-a întrebat dacă a terminat de făcut curățenie în cameră, iar el a mărturisit că se apucase să citească o carte și că a uitat.

Într-o zi, mama l-a felicitat pentru că a biruit minciuna.

– Acum ești demn de încredere, i-a zis ea. Știi ce înseamnă să fii vrednic de încredere?

– Înseamnă că oamenii cred ce le spun și au încredere în mine.

– Așa este. În Antichitate, trăia în China un om demn de încredere, pe nume Meng Xin. El a devenit guvernator. Toți erau convingeți că va fi un guvernator bun, pentru că era un om sincer. Oamenii îl respectau. Însă, într-o zi, conducătorul țării a fost schimbat, iar Meng și-a pierdut postul de guvernator. A ajuns foarte sărac. Nu mai avea decât un bou bătrân și bolnav.

Într-o zi, Meng s-a dus la piață. Când s-a întors acasă, a văzut că nepotul lui încerca să vândă boul, dar nu îi spunea cumpărătorului că boul era bolnav. Meng nu a fost de acord și i-a spus omului că boul e bolnav.

Cumpărătorul lucra pentru noul conducător al țării și i-a povestit acestuia ce i s-a întâmplat. Conducătorul a fost impresionat de sinceritatea lui Meng și l-a invitat să vină la

palat și să fie profesorul fiului său. Datorită sincerității lui, Meng a fost răsplătit cu un post foarte important.

Lecție

Petru nu a fost sincer când a dat de necaz. El i-a promis lui Isus că nu Îl va părăsi niciodată. Însă Isus i-a spus că până la ivirea zorilor, avea să-l tăgăduiască de trei ori.

Soldații au venit să-L aresteze pe Isus, L-au legat și L-au dus înaintea marelui-preot. Petru a fost întrebat de trei ori dacă Îl cunoaște pe Isus. De fiecare dată, el a spus că nu Îl cunoaște. A treia oară, a cântat cocoșul, iar Petru a observat că Isus Îl privea și afară se iviseră zorile. În clipa aceea, Petru s-a simțit cumplit.

Vestea bună este că istoria nu se încheie aici. Isus nu l-a abandonat pe Petru. După înviere, Isus i-a cerut lui Petru să le spună tuturor oamenilor ce a aflat despre Dumnezeu. Petru a fost nesincer, însă Dumnezeu l-a iertat. Apoi, el a putut să le vorbească oamenilor despre Dumnezeu.

Aplicație

Nesinceritatea, minciuna este un defect de caracter. Oamenii observă că nu suntem sinceri în toate lucrurile și nu mai au încredere în noi când le vorbim despre Isus și despre revenirea Lui. Să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să fim demni de încredere.

Discuție

1. Ce ați învățat din activitatea cu prosopul de hârtie? Ați reușit să rupeți prosopul uscat? Dar prosopul ud? Ce ne spune aceasta despre nesinceritate?
2. De ce este important să fim sinceri?
3. Numiți câteva personaje biblice care au avut probleme cu minciuna. Au reușit ele să-și învingă acest obicei rău?

Activitate

Ajutați-i pe copii să ia decizia de a fi sinceri și a nu minți niciodată. Jucați jocul „Ce faci dacă...”, punând următoarele întrebări:

- Ce faci dacă nu ți-ai făcut tema? Îi spui învățătoarei?
- Ce faci dacă vezi că o persoană își scapă portofelul fără să observe? Îi spui sau iei portofelul și cheltui banii din el?
- Ce faci dacă prietenul tău are niște jucării pe care ți le dorești și tu? Ascunzi o jucărie în buzunar sau te joci bucuroș cu prietenul tău?
- Ce faci dacă ai luat deja o jucărie de la prietenul tău? I-o dai înapoi și îți ceri iertare sau o păstrezi și te prefaci că este a ta?

Șmecheria lui Satana

Text de memorat:

„Să nu fie la tine... nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile... nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului.” (Deut. 18,10-12)

Introducere

Alegeți-vă un membru al familiei și spuneți-i: „Știu ce ai de gând să spui mai departe!” Persoana va întreba: „Ce-o să spun?” Atunci voi răspundeți-i: „Am știut că o să pui această întrebare, pentru că te-am făcut să fii curios. Nu-i așa? Însă în continuare nu mai știu ce ai de gând să spui. Doar m-am prefăcut că pot să-ți ghicesc gândurile.” Lecția noastră de azi ne avertizează să ne ferim de oamenii care prezic viitorul.

Povestire

– Hei, Gabi, așteaptă-mă! strigă Carlos.
 – Am crezut că ai plecat acasă, zise Gabi. Ce faci mâine?
 – Mâine mă duc la biserică, i-a răspuns Carlos.
 – Hai să-i rugăm pe părinți să ne lase să mergem după-amiază într-o drumeție, propuse Gabi.
 – Ce idee super! Dar duminică ce faci?
 – Abia aștept să vină duminică! Duminică apare o carte despre un băiat vrăjitor.
 – A, nu știam că îți plac poveștile cu vrăjitori, zise Carlos.
 – Ba da, îmi place să le citesc. Ție nu?
 Carlos dădu din umeri, neștiind ce să zică, dar era convins că trebuia să-i spună ceva. Într-un sfârșit, i-a spus:
 – Nu, nu îmi place. Nu vreau să-mi umplu mintea cu cărți de-astea.
 – Dar nu este decât o poveste despre un băiat vrăjitor. Este o poveste despre lupta dintre bine și rău, iar în final binele învinge.
 Carlos dădu din cap dezaprobat, zicând:
 – Așa crezi tu. Dumnezeu a spus clar în Biblie că trebuie să ne ferim de vrăjitori. Nu ne-a avertizat El degeaba.
 – Dar ce este rău în a citi o poveste despre un vrăjitor? îl întrebă Gabi.
 – Tata mi-a spus că Satana încearcă să ne înfrângă prin orice mijloace. Cărțile astea ne împiedică să deosebim binele de rău.
 – Nu m-am gândit la asta până acum. Toți sunt captivați de aceste povești. Îmi doresc foarte mult să iau decizii bune. Nu sunt sigur, dar cred că duminică nu o să mă mai înghesui să fiu primul la librărie.

Lecție

Dumnezeu îi avertizează pe copiii Săi că Satana va folosi spiritismul și alte forme de vrăjitorie ca să îi înșele pe oameni. Dumnezeu a considerat că Saul a comis un păcat grav când a apelat la vrăjitorie. Drept urmare, el nu a mai putut fi împăratul lui Israel. (1 Sam. 28,7-25)

Satana va folosi lucruri aparent nevinovate ca să ne păcălească. Deși oamenii spun că ele sunt bune, noi trebuie

să fim atenți și să ne asigurăm că nu facem altceva decât ce ne-a învățat Dumnezeu. Când ne hrănim mintea și sufletul cu lucrurile pe care le iubește lumea, nu mai reușim să vedem semnele pe care ni le-a lăsat Dumnezeu. Isus a promis că înainte de revenirea Sa se vor împlini niște semne. Noi vrem ca mintea noastră să fie în stare să înțeleagă evenimentele care au loc în jurul nostru, ca să știm că Isus se întoarce ca să ne salveze.

În ultima vreme, sunt tot mai mulți oameni care vor să vorbească și să ia contact cu morții. Convingerea noastră este că moartea este ca un somn. Satana îi amăgește pe oameni să creadă că pot vorbi cu cei morți. Însă Dumnezeu ne-a spus că aceia care doresc să fie copiii Săi nu vor face acest lucru. (Deut. 18,10-13)

Aplicație

Alcătuți o listă cu lucrurile pe care le folosește Satana ca să ne îndepărteze de învățăturile lui Dumnezeu. Trebuie să faceți anumite schimbări în viața voastră ca să reveniți la ascultarea de învățăturile lui Dumnezeu?

Discuție

1. Ce fel de cărți citea Gabi cu multă plăcere?
2. Cum i-a explicat Carlos că tipul acesta de cărți nu sunt bune? Cum s-a simțit Carlos când i-a spus lui Gabi aceste lucruri? Cum s-a simțit Gabi?
3. Ce spune Dumnezeu despre vrăjitorie, spiritism și magie?

Activitate

Realizați din hârtie colorată un album al promisiunilor lui Dumnezeu. Scrieți pe paginile lui câteva făgăduințe din Biblie care să vă ajute să evitați acele activități care vă împiedică să auziți glasul lui Dumnezeu.

Gust amar

Text de memorat:

„Isus le-a zis: 'Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în numele Meu și vor zice: 'Eu sunt Hristosul!' Și îi vor înșela pe mulți.'” (Matei 24,4.5)

Introducere

Arătați-le copiilor câteva nuci și lăsați-i să guste din miezul lor. (Asigurați-vă că niciunul dintre ei nu este alergic.) Apoi spuneți: „Povestirea noastră de azi este despre un băiat care a învățat că nucile pot fi frumoase pe dinafară, dar amare pe dinăuntru.”

Povestire

Lui Marius îi plăcea foarte mult să meargă în vizită la bunicul. În grădina din spatele casei lui creștea un nuc uriaș, iar lui Marius îi plăcea să culeagă nuci. Bunicul îl ajuta să le spargă, iar bunica făcea prăjituri delicioase cu nucă.

Trebuiau să fie atenți ca, după ce desfăceau nuca, miezul să nu fie stricat. Uneori, puteau să ghicească dacă nuca era stricată sau nu după felul cum arăta, dar alteori nu puteau să-și dea seama decât după ce o spărgeau și vedeau miezul.

Marius a învățat în felul acesta că nucile rămase în pom de anul trecut, deși erau frumoase pe dinafară, pe dinăuntru erau foarte amare. Bunicul căuta în fiecare an să culeagă toate nucile, pentru ca cele vechi să nu se amestece cu nucile noi.

Într-o zi, când bunicul era ocupat cu alte treburi, Marius s-a apucat să culeagă nuci singur. După ce le-a cules, s-a gândit că ar fi bine să înceapă să le spargă până își termină bunicul treburile.

Într-un timp scurt, el a reușit să facă o grămăjoară de miez de nucă. *Ce-ar fi să gust?* se gândi el. Miezul de nucă părea delicios. A luat unul în grabă și a început să-l mestece.

– Ooo! exclamă Marius, scuișând dezgustat miezul și dând fuga în bucătărie să ia o gură de apă și să-și clătească gura.

Bunicul a venit după el și l-a întrebat îngrijorat:

– Ce-ai pățit?

– Am mâncat un miez de nucă foarte amar, a răspuns Marius.

– Îmi pare rău, Marius. Probabil că ai nimerit vreo nucă uitată în pom de anul trecut.

– Dar nu pare veche. Acum înțeleg că nu este bine să te iei după înfățișare.

– Da, asta este adevărat și în privința nucilor, și în privința oamenilor. Uneori, ți se pare că unii oameni sunt creștini adevărați, dar apoi afli că nu este chiar așa. Isus ne-a avertizat să avem grijă, pentru că ei pot spune tot felul de lucruri neadevărate despre El.

– Am vorbit despre asta și la Școala de Sabat, a zis Marius. Doamna instructoră ne-a spus că este bine să citim Biblia și să o studiem, ca să știm ce vrea Dumnezeu de la noi.

– Așa este. Oamenii care spun lucruri neadevărate despre Dumnezeu sunt învățători mincinoși și pot fi la fel de amari ca nucile rămase de anul trecut.

Marius zise zâmbind:

– Vreau să studiez Biblia în fiecare zi ca să știu ce spune Dumnezeu. Nu vreau să mai simt niciodată gustul ăsta amar.

Lecție

Isus ne-a avertizat că înainte de revenirea Lui vor apărea învățători și profeți mincinoși. [Citiți Matei 24,4.5.] Explicați-le că Isus ne-a spus că vor exista oameni care o să încerce să ne împiedice să credem în El. Unii vor pretinde că ei înșiși sunt Isus. Alții vor veni la biserică și se vor preface că sunt creștini, dar nu vor face nimic din ce ar trebui să facă un creștin. Alții vor spune că părerile lor sunt mai importante decât ceea ce zice Biblia. Isus a spus că acești oameni sunt învățători și profeți mincinoși. Trebuie să studiem Biblia zi de zi ca să aflăm ce ne spune Dumnezeu. Numai în felul acesta vom ști ce este adevărat.

Aplicație

Ajutați-i pe copii să alcătuiască o listă cu trăsăturile caracteristice învățătorilor și profeților adevărați.

Discuție

1. De ce dorea bunicul lui Marius să separe nucile vechi de nucile noi?

2. Ce a spus Isus că vor face profeții mincinoși înainte de venirea Sa?

3. Cum putem să nu ne lăsăm amăgiți de profeții și învățătorii mincinoși?

Activitate

Ajutați-i pe copii să realizeze un orar în care să consemneze studiul zilnic al Bibliei. Amintiți-le că cel mai important nu este cât citești, ci cât reușești să îți amintești din ce ai citit.

Isus și banderola aurie

Text de memorat:

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24,14)

Dumnezeu să îl ajute să le vorbească oamenilor despre Isus cu tot atâta ușurință ca și despre cercetările asupra cancerului.

Introducere

Arătați-le copiilor câteva imagini cu un stilou și o foaie de hârtie, o mașină de scris, un telefon, un telefon mobil, un televizor, un computer și o antenă parabolică. Spuneți: „Este important să le oferim oamenilor informații – dar și mai important este ce le spunem despre Isus.”

Povestire

Tony era fericit că pleca în vacanță împreună cu familia. Vacanțele petrecute acasă la bunicul erau foarte frumoase. În mașină, Tony citea o carte sau se juca împreună cu fratele și sora lui. De asemenea, se uita la banderola aurie pe care o purta pe braț. Ea îi amintea că susținea cercetările asupra cancerului. Bunica lui murise de cancer, iar el dorea să le spună oamenilor în felul acesta că îi era dor de ea.

– Cui îi este foame? a întrebat tata.

– Mi-e atât de foame, încât aș fi în stare să mănânc toate felurile de mâncare din meniul! zise Tony.

Toți au izbucnit în râs, iar mama zise:

– Ce-ar fi să începi cu un singur fel de mâncare ca să vezi dacă te saturezi sau nu?

Au intrat cu toții într-un restaurant și s-au așezat la masă. Ospătărița a notat comanda fiecăruia și le-a adus câte un pahar de apă. Atunci a văzut banderola aurie a lui Tony.

– De ce porți banderola aceasta?

Tony își ridică brațul și spuse:

– Bunica mea a murit de cancer. Însă unii oameni s-au vindecat și au mai trăit după această boală. Banderola arată că eu susțin cercetările în acest domeniu.

După masă, familia și-a continuat călătoria.

– Mă gândesc la ce s-a întâmplat în restaurant, zise tata.

I-am spus ospătăriței despre cercetările asupra cancerului, dar nu ne-am gândit că poate ea nu știa nimic despre Isus. Nu i-am spus nimic despre El.

– Așa este, zise Tony. Am vorbit despre cancer, dar nu i-am spus niciun cuvânt despre lucrul cel mai important de pe pământ.

– Este bine să le vorbim oamenilor despre cercetările asupra cancerului și despre alte lucruri asemănătoare, zise mama, dar nu se poate să uităm să le vorbim despre Isus.

– Este ușor să vorbim cu oamenii despre orice altceva, zise Tony. Dar ni se pare greu să le vorbim despre Isus.

În seara aceea, la rugăciunea de seară, Tony I-a cerut lui

Lecție

Înainte de a Se înălța la cer, Isus le-a spus ucenicilor ce trebuiau să facă după plecarea Sa. [Citiți Matei 28,19,20] Isus le-a poruncit să vorbească despre El. Ucenicii au mers din cetate în cetate și le-au spus oamenilor din toate țările despre Isus și despre moartea Lui pentru mântuirea lor. În felul acesta, mulți oameni se botezau și deveneau ucenici.

Dumnezeu ne cere să facem la fel. Noi le prezentăm oamenilor cu bucurie lucrurile care sunt importante pentru noi. Nu ar trebui să le vorbim la fel și despre Isus? Ar trebui să căutăm modalități de a le spune ce înseamnă Isus pentru noi. Prin cuvintele sau prin faptele noastre, le putem arăta că Isus îi iubeste foarte mult.

Isus a promis în Matei 24,14 că Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu va ajunge la urechile tuturor oamenilor. [Ajutați-i pe copii să memoreze textul.] Dar aceasta nu înseamnă că toți oamenii vor veni la biserică și vor auzi Evanghelia. Dumnezeu vrea să le vorbim despre Evangheliile colegilor noștri și vecinilor noștri. Toți oamenii de pretutindeni trebuie să audă de ea.

Aplicație

Ajutați-i pe copii să realizeze niște semne de carte pe care să scrie un verset preferat despre Isus. Decorați semnul cu abțibilduri sau colorați-l cu carioci. Cereți-le să îl dăruiască unui vecin. Ajutați-i să se gândească la ce îi vor spune vecinului cu privire la motivul pentru care Îl iubesc pe Isus și revenirea Sa.

Discuție

1. Ce nume avea Tony care îi amintea să vorbească despre cercetările asupra cancerului?

2. De ce ne este greu uneori să le vorbim oamenilor despre Isus?

3. Cum putem să ne amintim să le vorbim oamenilor despre Isus în fiecare zi?

4. În ce locuri putem să vorbim despre Isus și cu cine? Ce să spunem despre El?

Activitate

Ajutați-i pe copii să realizeze un poster pe care să îl ia acasă și să îl așeze în camera lor. Folosiți imagini sau alte lucruri care le vor aminti să le vorbească oamenilor despre Isus.

Deena Bartel-Wagner deține Verbal Oxygen Creative Services. Una dintre pasiunile ei este să Îl prezinte altora pe Isus prin articole și povestiri. Ea locuiește în New York.

Păstrează vie nădejdea . . .
revenirii
lui **ISUS** *citind*

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Martie 2006

Publicațiile –
un mijloc
de a lumina
Pământul

De la ofițer
la predicator

Biserica Adventistă
din România

E timpul să te abonezi!